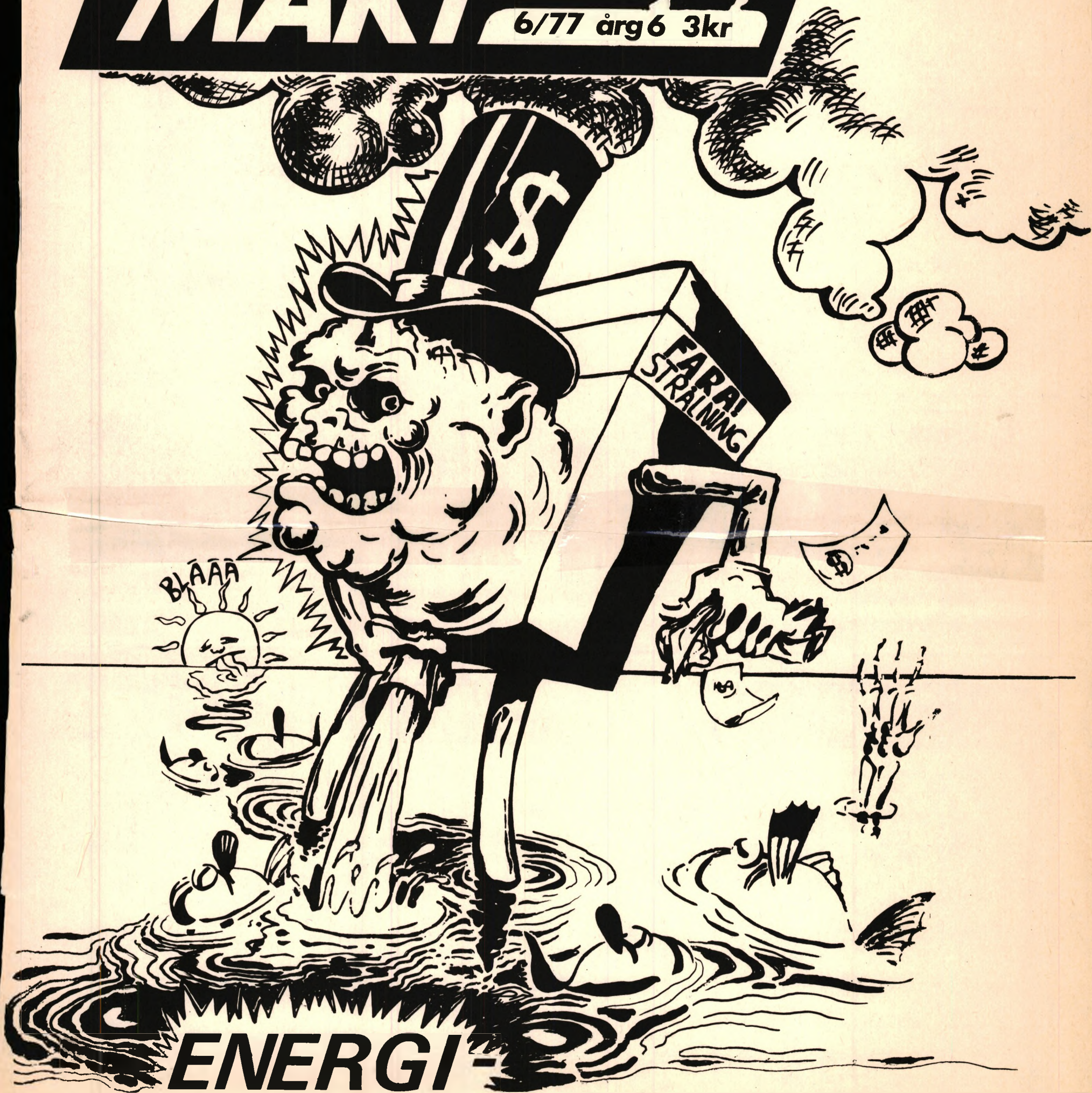

ARBETAR MAKT

6/77 årg 6 3kr

ENERGI- VILKET ALTERNATIV?

övrigt: **KRISEN, HOMOSEX** mm, mm

utges av Förbundet Arbetarmakt
 Årgång 6, nummer 6 1977 (50)

Adress: Tidningen ARBETARMAKT
 Box 31 102
 400 32 Göteborg 31
 Telefon: 031/42 30 98

Prenumeration för 12 nummer:
 Vanlig prenumeration: 40:-
 Stödprenumeration: 60:-
 Kampprenumeration: 100:-

Prenumeration för 6 nummer: 25:-

Postgiro prenumeration: 38 13 00-3
 Postgiro redovisning,
 ombuds försäljning: 20 21 02-0
 Postgiro beställning
 av tidigare nummer: 20 75 76-0

Postgiro STÖDFONDEN: 23 71 77-1

Ansvarig utgivare: H Forshult

Detta nummer presslagt den 21 december.
 Manuskript och illustrationer till
 nästa nummer skall vara redaktionen
 tillhanda senast den 27 januari.

Eftertryck medges endast med angivande
 av källan.

ISSN 0345 - 0325

Tryckt av Tryckerigruppen i Göteborg,
 december 1977.

Ta kontakt med oss:

JÖNKÖPING: Förbundet Arbetarmakt
 Box 154, 551 02 Jönköping
 Tfn: 036 - 12 56 70

GÖTEBORG: Förbundet Arbetarmakt
 Box 31 102, 400 32 Göteborg
 Tfn: 031-42 30 98

STOCKHOLM: Förbundet Arbetarmakt
 Box 49 035, 100 28 Stockholm
 Tfn: 08-195086

HAR VÄNSTERN

I tider som de nuvarande, med företagsnedläggelser som stående punkt i nyhetsrapporteringen, och med en inflation som slår alla rekord - känns det skönt att det finns några som vet hur krisen ska lösas. Vi tänker naturligtvis då på den s k vänstern som den senaste tiden har presenterat ett antal "krisprogram". Vi har tittat närmare på Vpk:s "Sverige ut ur krisen!", Skp:s "Fram med jobben", KFML(r)s "Enad arbetarfront mot kapitalistisk krispolitik och reaktion" samt Förbundet Kommunistiska (FK) "Vänsterenhet för en kampenhet mot borgaroffensiven".

I programmen återfinns en uppsjö av krav. De flesta är, genom kamp i en eller annan form, avsedda att genomföras inom det kapitalistiska samhället, och på så sätt minska krisens verkningar för arbetarklassen. Obligatoriskt är också någon hänvisning till att "socialismen slutligen löser problemen", möjligtvis med undantag för FK.

Utifrån att man vill bekämpa arbetslösheten, betonas två krav mer än andra, nämligen "Förstatligande av krisdrabbade/nedläggningshotade industrier" samt "Stoppa kapitalexporten". Vi ska titta närmare på dessa båda krav.

FÖRSTATLIGANDE

När nedläggningshotet hänger över en industri, så reses ofta krav på förstatligande. Det är uppenbart att staten har större ekonomiska resurser än ett privat företag, resurser som skulle kunna användas för att driva ett företag med lägre vinst, eller t o m med förlust, för att rädda jobben. Men tar staten verkligen ett ansvar för sysselsättningen?

Norrbotten har länge varit drabbat av arbetslöshet. Det talades ett tag om att det statliga NJA skulle utvidga och Stålverk 80 byggas. Men det blev inte av - *det var inte lönsamt*. Staten har tagit över de flesta varven i AB Svenska Varv. Nu förbereds nedläggningar som kommer att drabba tiotusentals arbetare.

Det är uppenbart att när kapitalismens kris blir allmän, så har staten inte möjligheter att gripa in och rädda alla företag som går omkull. Pengar att täcka förlusterna måste tas någonstans - från skatter, från de allt färre företag som fortfarande är lönsamma, från andra statliga sektorer, t ex försvaret, eller från arbetarna direkt.

Likaväl som man kan kräva att staten omfördelar kapitalet från olika sektorer, skulle vi kunna kräva att företaget tar kapital från de mer lönsamma delarna av det egna företaget för att rädda de mindre lönsamma.

I vissa fall kan staten alltså gå in med stöd eller förstatliganden och rädda företag - och det är ju bra för de arbetare som annars skulle drabbats av arbetslöshet. Men staten kan inte göra detta till en allmän politik - även statliga företag är underkastade kapitalismens lagar och måste som helhet löna sig. Detta är en orsak till att inte göra kravet på statsingripanden till en allmän politik. En annan orsak är att staten inte är någon "bättre" arbetsköpare än privata bolag. Fråga t ex LKAB-arbetarna eller arbetarna på varven i Göteborg, om de tycker det är bättre att få lönesänkningar eller sparken av staten än av Wallenberg!

Vad vill Förbundet

Förbundet Arbetarmakt kämpar för det kommunistiska, klasslösa samhället. Vägen dit går över det socialistiska samhället.

Arbetarråd

Vi kan skönja hur ett framtida socialistiskt samhälle skulle kunna gestalta sig, om vi studerar den organisering som ständigt har återkommit i arbetarklassens kamp, de i revolutionära situationer uppkomna *arbetarråden*.

Alltifrån sovjeterna i Ryssland 1905 och 1917-18 - över råden i Spanien 1936 och Ungern 1956 - till kommittéerna i Portugal 1975, har rådsformen visat sig vara arbetarklassens självklara organisering.

Rådsrörelsen saknar alltså ingalunda historia, men den har förtigits, beljugits och bekämpats av borgare, stalinister och maoister. Somliga leninister erkänner rådets betydelse, men ser i dem endast en stödorganisation till staten och partiet, och inte som *socialismens kärna*: den organisationsform som kastar alla hierarkiska och från proletariatet skilda makter över ända.

Det socialistiska samhället innebär att arbetarklassen utövar den *direkta* kontrollen över produktionen och samhället. Det kan endast ske genom att det på basplanet (arbetsplatser, bostadsområden etc) bildas råd och att dessa centraliseras till regionala och centrala församlingar. Makten ligger hela tiden hos de lokala råden genom att en delegat alltid är ansvarig inför den församling hon/han är utsedd av. För att undvika "proffsrepresentanter" tidsbegränsas delegatperioden, delegaterna är omedelbart avsättbara och har inga privilegier. Självklart varvas manuellt och intellektuellt arbete. En planekonomi upprättas, vilken styrs av råden.

Total revolution!

Vi framhåller att socialismen kräver en *total revolution* som griper in i livets alla områden. Gränsen mellan arbete och fritid suddas ut, begrepp som "kultur" och "politik" blir en naturlig del av all mänsklig aktivitet, arbetsdelningen bekämpas och uppdelningen av beslutsfattare och verkställande av besluten upphör. Förhållandet man - kvinna - barn befrias från de förtrycksmedanismer som återfinns i bl a kärnfamiljen. Nya boende- och samlevnadsformer kommer att kunna utvecklas.

~~SOVJET, KINA, POLEN,~~
~~KUBA, TJEKOSLOVAKIEN~~
~~VIETNAM~~

Finns det då något exempel på ett socialistiskt land? Nej, tyvärr. I de länder som kallar sig socialistiska råder istället för kapitalism ett nytt produktionssätt, statsbyråkrati. Där ligger den beslutande makten hos en byråkrati, organiserad i det "kommunistiska" partiet. Denna byråkratklass upprättar en planekonomi i enlighet med sina egna intressen. Statsbyråkratien kan lika lite som kapitalismen reformeras bort, och det pågår ständigt en klasskamp i dessa länder, vi har sett exempel på detta i bl a Polen 1970-71 och Shanghai 1968.

NÅGRA SVAR?

Den tredje orsaken till att inte kräva förstatliganden, är att man sprider felaktiga idéer om vad socialism är - nämligen att socialism skulle vara lika med förstatliganden och fortsatt marknadsekonomi.

STOPPA KAPITALEXPORTEM?

Vad är kapitalexport? Enkelt uttryckt är det pengar som förs från ett land till ett annat, därför att de ger större avkastning i det andra landet. Det finns två huvudtyper av kapitalexport. Dels sådan som sätts in i produktionen i det andra landet, dels pengar som förs ut därför att ägaren försöker göra spekulationsvinster i t ex valutaförändringar och devalveringar. Vad beträffar den första formen av kapitalexport, har vi invändningar när det gäller parollen "Stoppa kapitalexporten".

Det är lätt att förstå att krav på stopp för företags utlandsinvesteringar dyker upp när arbetarna vid ett företag hotas av avsked. Men varför exporteras kapital? Jo, det har naturligtvis med vinstmöjligheterna att göra. Kapitalet söker sig dit där vinsten är högst, profitkvoten störst. Saker som avgör vinstnivån är bl a kostnaderna för råvaror och maskiner, skatter, tullar, arbetskraftens utbildningsnivå och lönenivån.

Vad skulle hända om man verkligen lyckades att i ett enskilt fall, eller mer allmänt, stoppa kapitalexporten? Ja, för det första skulle de arbetare i det andra landet, till vilket kapitalet skulle ha flyttats, bli utan jobb. Antingen därför att nödvändigt kapital för återinvesteringar för att hålla fabriken igång på detta sätt inte blir tillgängligt. Det kan också ske genom att en förväntad utbyggnad av produktionen uteblir. I bägge fallen är resultatet detsamma; arbetare får bomsen.

I princip är det samma sak att kräva att Volvos kapitalexport till Holland upphör, och fabriken där läggs ned för att rädda jobben i Göteborg, som att kräva att Volvo inte bygger en planerad fabrik i Luleå,

och bidrar till arbetslösheten i Norrland, för att arbetare i Göteborg ska ha jobb. Naturligtvis ska vi arbetare kämpa för att *alla* arbetare ska ha jobb. Kravet på att stoppa kapitalexport är ett sätt att splittra arbetarna, det är en del av den borgerliga nationalistiska ideologin.

Till detta kommer ett annat argument: om vi kräver stopp på kapitalexporten måste vi också kräva att de utländska företagen i Sverige slutar att skicka "hem" något kapital till de länder där de har sina moderföretag. Med den allra minsta kännedom om hur kapitalismen fungerar förstår man att resultatet bara kan bli ett: Dessa företag packar ihop och åker hem. Kvar lämnar dom arbetslösa arbetare i Sverige.

Ännu en sak som skulle hända i Sverige om vi stoppade kapitalexporten, vore att en överproduktionskris uppstod. Antag att vi skulle lyckas med att tvinga de svenska företagen att investera i Sverige istället för utomlands. Då skulle företagen bli tvingade att höja priset på produkterna för att nå samma profitnivå som tidigare. (Orsaken till att man ville flytta kapitalet utomlands var ju att profitkvoten, vinstnivån, var mindre i Sverige än utomlands.)

Eftersom Sveriges industriproduktion till större delen är exportinriktad, skulle man inte få varorna sålda till det högre priset. Överproduktion och nedläggningar - och arbetslöshet - skulle bli följden på sikt.

Så kan det gå när man på kapitalismens villkor ska försöka rädda kapitalismen!

ALTERNATIVET

Istället för att agera som någon slags rådgivare åt kapitalet, genom att anvisa olika vägar hur det kan ta sig ur krisen, måste vi arbetare ta upp kampen för att behålla jobben, rätt och slätt. Ställa kravet till företaget, facket, staten, kommunen, partier, ja vilka fan som helst. Det främsta vapnet i kampen är arbetarsolidariteten, solidariteten mellan de arbetare som (ännu) inte drabbats av krisen.

I nästa nummer av *Arbetarmakt* tänkte vi ta upp mer om hur vi ser på kampen mot krisen och dess verkningar.

LÖNENEDPRESSNINGEN

I det andra stora kampavsnittet, kampen mot standardsänkningen genom reallönesänkningarna, tar de olika vänsterprogrammen upp många frågor. I många fall kretsar kraven kring förändringar i den fackliga strukturen.

FORTSÄTTNING PÅ NÄSTA SIDA

Arbetarmakt?

För att genomföra den socialistiska revolutionen, såväl i öst som i väst, krävs det att arbetarklassen är organiserad och förberedd, medveten om sin historiska uppgift att störta kapitalismen och upprätta socialismen. Det kommer dock alltid att finnas arbetare som är mer medvetna än andra, de som går i spetsen i kampen. Det är också nödvändigt att dessa, "avantgardet", organiserar sig. Genom att vara en del av klassen, känna dess historiska erfarenheter och tillämpa den revolutionära teorin, marxismen, kan avantgardet göra analyser av den aktuella situationen som möjliggör ett effektivt ingripande i klasskampen.

Leninism? Nej!

Denna organisering måste innebära något helt annat än det leninistiska partiet. Den leninistiska partiteorin betraktar förhållandet mellan teori och klasskamp, mellan medvetande och vara, som ett ensidigt förhållande. Den betraktar teorins framväxt oberoende av klasskampens vågor. Teorin blir därför en angelägenhet för Partiet. Leninisterna menar att arbetarna

inte på egen hand kan uppnå ett socialistiskt medvetande, utan att Partiet måste tillföra detta. På detta sätt kan man rättfärdiga sin egen ställning utanför klassen och räkna sig som en institutionaliserad maktfaktor i det "socialistiska" samhället.

Självständighet? Ja!

I stället för ett förlitande på Partiet framhåller Förbundet Arbetarmakt den hos arbetarklassen nödvändiga självständigheten, såväl i förhållande till den borgerliga staten, den reformistiska rörelsen och fackföreningarna, som till mer eller mindre revolutionära organisationer. Denna självständiga organisering tar sig idag uttryck i bl a stormöten och strejkkommittéer.

Fackets begränsningar

Vi arbetar idag för att sammanluta de mest medvetna och aktiva arbetarna i s k arbetsplatskommittéer. Dessa kan vara alltifrån en löst sammansatt "kompisgrupp", en studie-cirkel, en grupp kring en tidning, till en fast och organiserad grupp med en politisk plattform.

Fackföreningarna är inom-kapitalistiska organisationer, de är en organisering för försäljning av varan arbetskraft. De upprätthåller avståndet mellan ledare och ledda. Varje revolutionär situation har visat att fackföreningarna spelar en kontrarevolutionär roll. Genom att de förutsätter en motpart - kapitalisten - hindrar de automatiskt utvecklingen av såväl det revolutionära medvetandet som organiseringen. Därför är det felaktigt och omöjligt att försöka erövra fackföreningarna för en revolutionär politik. Förbundet Arbetarmakt anser att det idag inte existerar någon konsekvent revolutionär organisation, och har därför tagit till sin uppgift att bidra till skapandet av en sådan. För oss innebär det tre huvuduppgifter:

1. att framhålla att socialismen innebär *arbetarmakt* och inte *partimakt*.
2. att framhålla den för socialismen nödvändiga *självständigheten* hos arbetarklassen.
3. att framhålla att socialismen kräver en *total revolution*.

KRISEN OCH LÖSNINGARNA, DEL III

Proletären nr 48, december 1976

Enad arbetarfront mot kapitalistisk krispolitik och reaktion

KFML(r)s krisprogram
antaget av Centralkommittén
oktober 1976

Den kapitalistiska systemet

Redan långt före de senaste

■ Fullständigt pris-
stopp!■ Stoppa kapita-
lexporten!Krisprogrammet, som är öppet
för borgerskapets beväpning mot
arbetarklassen.

Ett typexempel på detta är uppropet inför 4:e decemberdemonstrationen i Stockholm. Initiativet hade tillkommit främst genom FK:s och Vpk:s försorg, med stöd av avhopade SKP:are som Sture Ring och vänstern inom SAP som t ex Lennart Johnsson.

De krav i uppropet som rörde själva lönekampen hade följande lydelse:

"Inga förhandlingar om hemliga krav"

"Försvara de lokala förhandlingarna"

"Ta igen 1977 års reallönesänkning. Kompensation för pris- och hyreshöjningarna"

"Kraftig höjning av lägsta lön. Uppvärdering av kvinnoyrkena"

"Fast månadslön utan meritvärdering eller prestationstillägg"

"Ettårsavtal. Inga utdragna förhandlingar. Full retroaktivitet"

Här finns flera justa krav. Men som vanligt när det kommer från dessa kretsar så frågar man sig hur de tänker sig att det ska gå till. En del av kraven ger förvisso en fingervisning om hur initiativtagarna tänkt sig det: Man ska överlämna saken åt förhandlingarna. Ingenting sägs om hur förhandlingarna ska förmås att ta upp arbetarnas krav. Tvärtom förutsätter man, bortsett från kravet på "öppna" förhandlingar, att överläggningarna ska fortgå som vanligt. Dvs ovan arbetarnas huvuden.

För ett tag sedan offentliggjordes en rapport från LO (!) om vilda strejker. Av den kan man bl a utläsa att vilda strejker i allmänhet lönar sig. Samtliga eller huvuddelen av de krav som arbetarna gått i strejk för hade de också fått igenom. Denna rapport

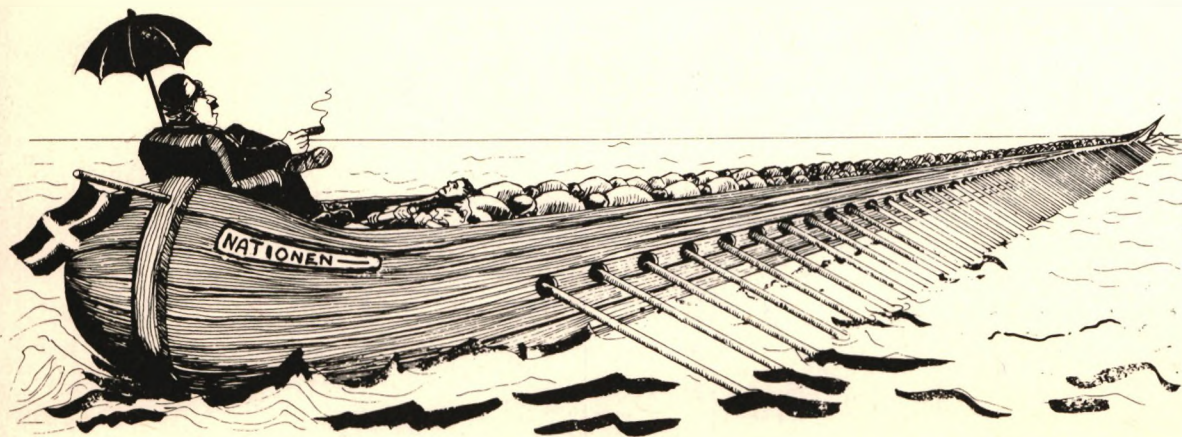
säger egentligen det mesta om hur en framgångsrik arbetarkamp ska gå till. Men initiativtagarna till 4:e decemberdemonstrationen, som annars är så fixerade vid LO, tycks inte ha hört talas om den. Iallafall har dom inte dragit några som helst slutsatser av den. För ingenstans i detta upprop nämns med ett ord något om självständig arbetarkamp, vilda strejker eller något annat som har med framgångsrika och realistiska kampformer att göra. Tvärtom säger man: "När demonstrationen är över har också kommittén slutfört sin uppgift. Vi förväntar oss att det blir LO och TCO som nästa gång anordnar gemensamma fackliga demonstrationer". Med andra ord: Lita på facket! Lagg ditt öde i dess händer! Och att den mentaliteten är förhärskande är ju inte så märkligt, med tanke på att initiativtagarna är förtroendemän eller ombudsmän i den lägre delen av den fackliga hierarkin. Vem vill vara överflödig?

I stället för att lita till LO- och TCO-förhandlingarna måste vi arbetare själva ta kontroll över kampen. Vad gör det om kraven är hemliga i form av x och y när de ändå är för låga? Vilken verklig förhandlingsrätt har arbetarna i dag lokalt att försvara?

I stället för stödet till den fackliga apparaten, borde 4-decemberkommittén föra fram krav till stöd för de vilda strejkböterna, solidaritet med de arbetare som varit ute och nu hotas av strejkböter, med andra ord ett stöd för arbetarnas självständiga aktioner.

I stället för att föra fram krav på en alternativ kapitalistisk utveckling borde man fört fram krav på socialism.

PERDIX

Här ser vi hela folket i gemensam kamp
mot det multinationella kapitalet.

Krispaketen som räddar kapitalismen

Iu duggar krisprogrammen
jätt. Det gäller att sålla
la agnarna från vetet.

Det finns en "vänster"
som gärna är klädsamt
röd i fraser och poser -
men klen i politik och
handling.

Vi granskar två exem-
el: KFML(r) och Vpk.

Recepten mot krisen
liknar varandra. Bakom
allmänt tal om "en käm-
pande arbetarklass" (KF
MLr) och "mobilisering
och gemensam kamp av
alla löntagare" (Vpk)
döljer sej samma poli-
tik: Nu måste staten ta
över och klara krisen
åt oss.

Vpk kräver i sitt
krisprogram:

"Utbyggnad av statli-
ga företag. Planmässig
industriproduktion.
Styrning av invester-
ingarna. Utrikeshand-
eln under samhällets
ledning. Nationalisera
nyckelindustrier, stor-
banker och försäkrings-
monopol."

Och i första punkten
i sitt krisprogram
klammer KFMLr till med:

"Statligt övertagande
utan ersättning till
kapitalisterna!"

Men hur går det när
staten griper in och
"nationaliserar"? Vi
har färskt exempel -
varven, teko och stål-
industrin. De stora
statliga övertaganden
krisen hittills dri-
vit fram innebär att
minst 15 000 jobb för-
svinner!

Samtidigt ser de kam-
pen mot krisen främst
som en fråga om state
ens politik - "Mot bor-
garregeringen!" (KFMLr)
"Störta borgarreger-
ingen!" (Vpk). Alterna-
tivet är "En arbetar-
politik" (KFMLr) eller
"En radikal arbetar-
politik" (Vpk).

Men krisen är inte ett resultat av statens politik. Den beror på den kapitalistiska ekonomin. I denna ekonomi är staten lika kapitalistisk som vilket företag som helst. Därför kan inte staten ta över och

klara krisen åt oss - oavsett om regeringen kallar sej borgerlig eller arbetarregering!
Det är avslöjande att KFML(r) ger ut ett 4-sidigt flygblad om krisen utan att med ett ord nämna att den beror på kapitalismen. Borgarklassen och storfinansen lämnas ostörda. Angreppen riktas mot regeringen, sossarna och "byråkrater" - utan att det klargörs att dessa går kapitaliets ärenden. Ursinniga slag riktas också mot "homofilerna".

Den politiken har inte Marx till lärofader. Den främsta inspirationskällan tycks vara Glistrups reaktionära missnöjesparti i Danmark.

De som tydligast ställer in siktet på regeringsfrågan är Vpk:

"Det avgörande är debatt om politik som måste föras av en ny regering".

Men det stämmer inte. Det avgörande är den kamp du och dina arbetskamrater och grannar kan utveckla mot krisens verkningar.

Idag kör (s) fram regeringsfrågan tillsammans

med bl a Vpk och KFMLr. I stället för att ta egen kamp idag ska vi vänta till -79 års val och då rösta fram en "ny" politik.

Säkert önskar kapitalet en sådan utveckling.

Nej, ovanstående har inte totats ihop på Arbetarmakts redaktion, utan av våra blågula maoister i SKP:s Göteborgsavdelning. Vi undrar bara hur den insikt som präglar ovanstående epistel kan kombineras med SKP:s dillerier om vårt "nationella oberoende". Vem fan har något oberoende i det här landet? Svenska arbetare, kantänka?

Den fjärde december hölls i Stockholm en demonstration för försvaret av levnadsstandarden och mot arbetslösheten. Demonstrationen samlade 3100 personer och avslutades med tal av bl a Lennart Johnsson från Hamnarbetarförbundet. Trots att en stor del av den sk revolutionära vänstern - bl a KAF och FK - deltog, blev det en helt reformistisk demonstration. (Se vidare artikel sidan 2) Under demonstrationen delade Förbundet Arbetarmakts Stockholmsavdelning ut ett flygblad, som vi återger nedan.

UPP TILL KAMP MEN HUR SKA VI KÄMPA?

Det är en hel del som går ut på gatan idag, den 4 december. Här finns ett tillfälle att säga ifrån. Till och med så att det hörs. För visst fan måste det göras något åt försämrarna av våran levnadsstandard. Mot alla varsel om arbetslöshet och permitteringar. Och det är ju så mycket mer som känns snett. Som man går och bär inom sig, dag efter dag... Då duger det inte att lita på tjugusigt riksdagssnack, att vänta till nästa val, att hoppas på facket - eller är det opassande att säga något sån't?

För att säga det rakt ut; vi tror inte på den här demonstrationen. Den kampväg som initiativtagarna till dagens marsch har stakat ut leder käpprätt åt... ja, kanske inte åt helvete, men inte till det eviga löneslaveriets avskaffande i alla fall.

Det här ska förklaras lite närmare. För det är inte frågan om att kverulera över några enstaka formuleringar. Löneslaveriets avskaffande, kommunistiska manifestet? Ja-visst! Det är ju det vi vill! Att inte ständigt längta efter fredag eftermiddag. Utan känna en mening även med veckans fem första dagar. Men idag handlar det mest om att slita ihop stäl-ar under måndag till fredag. Och vi ska då ut och kämpa för ett schysst avtal.

Det kan väl vara riktigt. Att slåss för så mycket pengar som möjligt. För den där lönepotten är ju något som bara existerar i en ekonomiministers hjärna. Hur mycket vi får i portmonnän bestäms istället av vad vi kan sätta emot, inte bara under av-talsrörelsen utan varje dag under hela året. Men det är en kamp som vi kan föra till döddagar om vi inte redan idag för kampen med ett kommunistiskt perspektiv. Något av det viktigaste är att vi då lär oss att lita till oss själva. Till våran egen styrka som arbetare. Parollerna idag talar däremot ett annat språk. Lita till facket och ge dom maximalt stöd i avtalsförhandling-arna. Något annat perspektiv erbjuds inte. Kanske inte så konstigt med tanke på att initiativtagarna inte är vilka knegare som helst utan folk från den "lägre" fackliga apparaten.

Att den lokala lönekampen ofta varit så framgångsrik beror just på att man även gått utanför fackets begränsade rammar. Det är dessa "vilda" aktioner som är vårt effektivaste vapen i kampen mot inflationen. Fast strejkar gör man ju inte i evigheter. Men det är här vi måste bygga vidare. Med organisations-former runt en studiecirkel, en arbetsplatstidning, kanske som Arbetssolidaritet i Malmfälten. Organiseringar där vi inte är låsta till avtal och "medbestämmande"; där vi inte är bundna av vad som just tas upp på fackmötet. Utan att vi kan stödja kamrater som är ute i strejk, ta upp problem i vår omvärld eller få stöd med rent personliga frågor. Vi säger det inte för att facket bara är smörja. Nej, men sedan början av 20-talet har fackföreningsrörelsen definitivt påtagit sig uppgiften att ta ansvar för kapitalismens välbefinnande här i Sverige. När vi gör upp en strategi för en kamp mot det här samhällssystemet måste vi också se facket i ett helhetsperspektiv.

Då räcker det inte med den bästa vilja i världen att vara en god ordförande i den lokala fackklubben, när överbyggnaden är genomruten.

Efter att ha kritiserat så mycket måste vi hålla med om att det är helt riktigt att kämpa mot arbetslösheten. Men tyvärr går sedan meningarna åter isär. Fjärde-decemberkommittén börjar med att kräva stopp för kapitalflykten och slutar med en uppmaning om ett nationellt program för en ny industri-politik.

Men varför investerar företagen utomlands? Jo, för att produkterna blir billigare där; lägre löner, lägre skatter, man kanske slipper besvärliga tullar. Bolagen placerar alltid sitt kapital där det är mest lönsamt. Skulle vi då tvinga SKF att satsa alla sina stålar skulle det inte bli mycket kvar av det bolaget. Eller om SAAB har en fabrik i Belgien. Visst måste de fortsätta att investera i den. Annars blir ju arbetarna där arbetslösa. Eller ska kanske även de tyska och franska företagen dra tillbaka sitt exporterade kapital från Sverige? Att trängsynt se genom nationalismens felslipade glasögon kan aldrig vara ett sätt för oss arbetare. Lika lit som att försöka fiffla ut ett nationellt program för hur vi i Sverige med "vår svenska industri" ska klara oss i konkurrensen med de fula utländska bolagen.

Nej, vi måste slåss emot varje företagsnedläggning. Genom att höras, synas, skapa opinion. Kanske ockupera bygget som en del arbetare i Sydeuropa gjort. Kanske kan fabriken vid ett enstaka tillfälle användas till att producera någon alternativ och även vettig produkt. Men hur kapitalisterna ordnar sina skumma affärer, vare sig de är svenska eller inte, ska inte vi ta ansvar för i något "nationellt program".

Det finns bara mer eller mindre dåliga lösningar inom ramen för det här samhället. Därför är kampen för socialismen ständigt aktuell, inte bara på 1a maj.

FÖRBUNDET ARBETARMAKT

AFTONBLADET:

'Socialdemokrati - kapitalets garanti!'

14 AFTONBLADET

Olle
Svenning

Det är inte särskilt förvånande att de flesta löntagare vill byta regering. Ingen blir säkert överraskad av att socialdemokratiska tidningar skriver att de ekonomiska svårigheterna försvinner bara Palme och Sträng kommer tillbaka. Men när storföretagare och företagsledare börjar viska om att det var bättre på den gamla regeringens tid, då börjar det bli intressant.

Ja det är i och för sig intressant att storföretagare föredrar socialdemokrater framför andra borgare i regeringen, men det som också är intressant med Olle Svennings kolumn i Aftonbladet den 5 december, är att en socialdemokrat erkänner att *ossarna gynnar kapitalet*. Men låt oss först ta del av vad Olle Svenning har att förtälja om beträffande sina erfarenheter utav svenska kapitalister:

Nyligen var jag på en konferens med ett hundratal direktörer, näringslivets folk, som vi kallar den lilla grupp som bestämmer över produktionsmedlen. De var bekymrade.

Olle träffade också en livs levande direktör som...

...lät som om han vore socialdemokratisk professor, anställd på socialforskningsinstitutet.

Den inblick i direktörernas medvetande som Olle fick på Arosmassan, inspirerade honom till följande tänkvärda kommentar:

Det är förstås inte bara jag som...

Entusiasmen ökar inte precis av att regeringen håller fast vid vissa socialdemokratiska principer, tex högt skatteuttag, omfattande offentlig sektor och statligt ingripande i näringslivet.

Aslings miljarder till företagen är ju inget annat än en fortsättning av den socialdemokratiska politiken, fast Asling är ännu mer villkorslös beträffande företagens motprestation.

Det är klart att direktörernas missnöje med regeringen på ett sätt är tilltalande; allt som undergräver förtroendet för borgerlighetens politik bör tas till vara. Men som socialist måste man ställa sig frågan:

Kan det vara så att socialdemokratin verkligen bättre tillvaratar kapitalismens långsiktiga intressen än vad borgerligheten gör?

Delvis är det nog sant, i varje fall om man tänker på den utvecklingsbara kapitalismen, den verkliga storfinansen. Den politiska borgerligheten lever kvar i en sorts liberal oskuldshet och tror på marknadskrafterna, den fria konkurrensen och ett enkelt produktions-system, där de små företagen har en betydelsefull roll.

Socialdemokratin är mer intresserad av att utveckla och delvis förändra kapitalismen, ta till vara dess dynamiska kraft.

Ju effektivare kapitalismen är desto bättre blir produktionsresultaten och då blir både löne- och reformutrymmet större. Det kan kallas ett slags harmonitänke hos socialdemokratin.

Den politiska makten ligger hos arbetarrörelsen och den ekonomiska hos kapitalet; det är bra så länge produktionen spirade och resultaten av den kunde fördelas någorlunda rättvist.

Nu har kapitalismen förlorat mycket av sin livskraft. Den förmår inte ackumulera kapital i tillräckligt snabb takt och den kan inte bära kraven om höjda löner.

Borgerligheten kan inte klara den motsättningen. Den kastar bara fram provocativa förslag om att löntagarna ska avstå från höjda löner för att företagen ska få använda pengarna till investeringar.

De primitiva delarna av företagavärlden är lika perspektivlösa. De har nu i årtal varit beredda att betala uppseendeväckande löneökningar bara för att få behålla rätten att mer eller mindre suveränt styra företagen.

En av mina brevvänner inom bankvärlden har genomskådat det politiskt orimliga i detta. Han rekommenderar, som han skriver, en mer socialdemokratisk modell.

Vi går med på, skriver han, ett modifierat löntagarfondssystem. Vi avstår från en del av vårt inflytande, fast inte så mycket som LO-förslaget, och får i gengäld löntagarna att avstå från en del av lönehöjningarna.

Det är viktigt för oss att finna en balans där löntagarnas maktanspråk inte hotar vårt avgörande i de centrala frågorna. Det är nödvändigt, skriver han, att vi i god tid anpassar oss till kapitalismens föränderlighet, annars kanske vi förlorar hela vår makt.

Han, som är en av näringslivets få ideologer, vill återupprätta den socialdemokratiska harmonitanken. Och jag undrar om han inte kommer att få rätt.

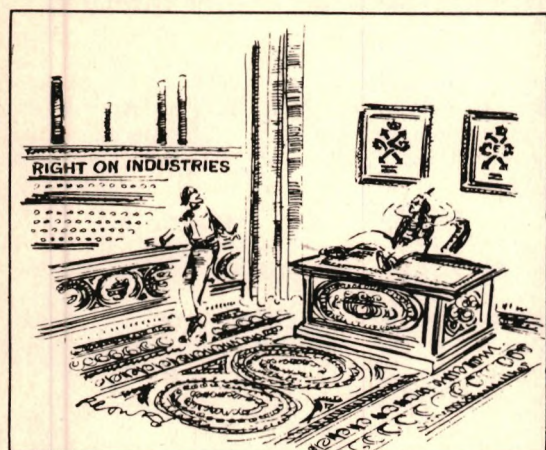
I Arbetarmakt har vi i årtal företrätt den "rabiata" ståndpunkten att socialdemokratin är "kapitalets garanti", att socialdemokratin går monopolkapitalets ärenden, att Meidnerfonderna bara är ett sätt att öka företagens kapitaltillgångar osv, osv. Nu får man alltså plötsligt höra samma sak från Aftonbladet. Poängen i det hela är att vi dessutom har fått kritik från andra s k vänstergrupper för att "inte har insett" att det finns skillnader mellan socialdemokratin och de "borgerliga" partierna. Vilket vi alltså har, fast på "omvänt" sätt - socialdemokratin är kapitalets *bästa* garant!

Partimedlemmarnas önskemål är inte — antar jag — att återerövra regeringsmakten för att genomföra den upplysta kapitalismens politiska önskemål om löntagarfonder och annat.

Svenning hoppas på en förändring inom socialdemokratin, då han inte tror att det är medlemmarnas önskemål att "genomföra den upplysta kapitalismens politiska önskemål om löntagarfonder och annat". Varför, frågar man sig, har medlemmarna låtit socialdemokratin göra det hittills?

Svennings inlägg kom några veckor efter det att Gunnar Fredriksson skrev att vänstern i Sverige försvagats sedan valet och bara angrep socialdemokratin. Vänstern i form av Förbundet Kommunist förnekade både att den försvagats och att den angriper socialdemokratin. Ska det vara någonting att stå efter? Att inte angripa det parti som är den yttersta garanten för kapitalets makt, nu inte bara enligt monopolkapitalets företrädare - utan också enligt socialdemokrater själva!

Observer

Kommer du ihåg när vi sa att vi skulle störta kapitalismen genom arbete inom systemet.

ABRA KADABRA...
SÅ SKA KRISEN
LÖSAS...

JAG VILL
SE RESULTAT!!

ETT ÄR SENARE...

NU HAR
JAG MIN
CHANS...

UT! JAG
HAR FÅTT
NOG!

Insändare:

EN BILDKRIK AV BRUTUS 'MARXISTISKA' SKOLNING AV
LÖSARE I ARBETARMAKT NR 5/77

Aftonbladet behövs om sanningen ska fram

Under nedläggning.

Vid Röda Kors-plan i Mechelen skjuter meterhöga bokstaver upp över ett fabriksdak och visar att Saab är närvarande.

Men av Saab-bilar syns inte ett spår. Fabriken ökar tom och öde. Arbetarna är hemma utan jobb.

Bara Marc Gryp går med kvasten i fabriksporten:

— Om Saab här handlat korrekt mot arbetarna? När en fabrik stänger finns ingenting som är korrekt...

Som symbolbild av svenska Saabs verksamhet i Belgien är Marc Gryp med kvasten i fabriksporten perfekt. Litet för perfekt till och med — även om bilden i stort stämmer.

Men Marc Gryp tillhör de lyckliga få som inte drabbas av Saabs nedläggning av sammansättningsfabriken i Mechelen norr om Bryssel.

Han jobbar i köket, köket ligger vid fabriksinfarten och köket kommer att bestå även när Saab tar ned sin fabriksskylt senast i juni nästa år. Det finns kontor i fabriken som Saab hyrt som kommer att fortsätta fungera. Kontorspersonalen behöver mat. Marc Gryp är räddad.

— För de andra där inne är det värre, säger han och nickar in mot de tomma sammansättningshallarna.

— Nu jobbar de en vecka per månad och är arbetslösa resten. De flesta på kontoren har man lyckats placera, men för arbetarna finns inga nya jobb. Regeringen kan inte göra något, kommunen kan inte göra något. Varenda människa blir arbetslös till sist...

EN VECKAS JOBB — PER MÅNAD

Och Saab?

Han rycker på axlarna:

— Det är svårt överallt. Det finns problem i alla länder. Men om man kan hålla Saab-fabriken öppna i Sverige, så borde man kunna det här också...

Louis Dils — som brukar kallas "Dilson" eftersom han varit i Sverige flera gånger — går också och småplockar runt fabriksporten. Han har varit på fabriken sedan den öppnades av Mercedes för 23 år sedan. Nu förbereder han nästa veckas arbete. Den vecka per månad då arbetarna jobbar.

— Trist, va? säger han. Efter 23 år är det slut. Men det är klart... för Saab varade det bara i fyra år. Och så packar man grejerna och åker hem till Sverige, va...?

Både "Dilson" och Gryp låter djupt bittra och resignerade. Ändå var det bara för två månader sedan som hela fabriken personal, 300 personer, tågade ned och ockuperade rådhuset i Mechelen i protest mot nedläggningen. Då var reaktionen våldsam.

EN TOM FABRIK

— och 300 arbetslösa

Saab gav bara två månaders varsel. Fabriken skulle räddas. Saab skulle tvingas fortsätta produktionen.

FABRIKENS DÖD OFRÄNKOMLIG

Man vann att Saab gav med sig och fortsätter med en fjärdedelsproduktion fram till i juni nästa år. Men fabriken död är ändå ett ofrånkomligt faktum. Resignation och hopplöshet har märkt Saab-arbetarna i Mechelen, säger Gryp och "Dilson".

En våning ovanför fabriksporten sitter Saabs platschef, direktör Denis Ambrosi, och säger själv att han nu tycker sig administrera en döende arbetsplats.

— Det blev inte som vi trodde. När Saab började sammansättningen här 1973 ansåg man att kapaciteten vid fabriken i Sverige och Finland inte var tillräcklig.

— Så kom oljekrisen. Marknaden försvagades. Vi skulle producera 12 000 bilar om året, men har aldrig varit över 7 000. I USA står stora lager osålda bilar.

Ändå har Saab-fabriken i Mechelen hela tiden gått med vinst, berättar han. Men den är inte längre lönsam för hela Saab-gruppen.

Och vilket ansvar har i dag Saab?

Direktör Ambrosi säger att Saab ska försöka hjälpa till, bl a genom "personliga kontakter" att finna nya jobb för sin personal.

"SAAB SKA TA SITT ANSVAR"

Han säger också att Saab ska ta sitt ansvar och betala tillbaka de belgiska subsidier man fått i form av betalningslättnader och förmånliga lån.

Men varför kom varslet så sent? Ambrosi verkar olycklig inför frågan:

— Beslutet fattades i Sverige efter en stor och negativ marknadsundersökning som Saab gjorde

de i Europa. Arbetarna i Trollhättan var informerade före arbetarna i Mechelen.

Jos Van Roy är borgmästare i Mechelen. Det är en välkänd man — kommunal regent för en gammal koalition av socialkristna demokrater och socialister — som sett sju fabriker och över 20 000 arbetstillfällen försvinna från stan de senaste åren.

— De multinationella företagen är svåra. De svenska är inget undantag, säger han. Vi har fört oerhört hårda förhandlingar med Saab i Sverige, men de har kunnat visa siffror på ekonomiska problem som tvingar dem stänga fabriken i Mechelen. Så långt är allt korrekt.

Jos Van Roy nämner siffror som Saab undviker

● Att man har osålda lager på 25 000 bilar mot normalt 10 000.

● Att det kostar Saab 50-60 miljoner att stänga fabriken i Belgien.

VARSLER KOM PLÖTSLIGT

— Att Saab varslade så sent var däremot egendomligt. Tre veckor innan varslet kom fick vi besked att allt gick bra. Och så plötsligt...

Det hade blivit katastrof om inte Saab uppskjutit nedläggningen, säger han. 300 personer hade ställts utan jobb över en natt, mer eller mindre.

— Men det är som det är med de multinationella företagen. Någon långt borta i ett styrelserum i ett annat land fattar ett snabbt beslut. I Sverige finns det regler om långa varselperioder vid nedläggning av företag. Men det tillämpar man inte här. Här väntar man i det längsta...

Lars Weiss

Fotnot: Enligt tidningen Aftonbladens sammanställning över de svenska företagens resultatutveckling de 6-8 första månaderna i år, redovisar multinationella Saab-Scania en vinst på 117 miljoner kronor.

Ovanstående artikel återfanns i Aftonbladet den 20.11.77. Det hade varit intressant att se en kommentar, t ex på ledarplats, som tagit upp nedläggningen av svenska företag utomlands ur ett allmänpolitiskt perspektiv. Känner svensk "arbetarrörelse" överhuvudtaget något ansvar för sina utländska klassbröder?

Trots existensen av en "socialistisk (=socialdemokratisk) international", saknas fullständigt varje slag av "multinationellt" handlingsprogram för den internationella socialdemokratin. Såvida man inte anser att smuggling av pengar till partibröder utomlands är en slags "internationell politik"...

Nu tillhör vi inte dom som tror sig kunna "förbättra" socialdemokratin genom lite passande snyftningar här och var. Men vi blir förbannade när precis samma nationella inskränkthet, samma värnande om det "nationella oberoendet" osv, osv, återfinns i grupper som säger sig stå till vänster om socialdemokratin. Vilka "nationalsocialistiska" utsvävningar kommer vi inte att få bevittna när krisen fördjupas, när man redan idag dykt huvudstupa i det opportunistiska träske!

**KLASS MOT KLASS
LEVE DEN PROLETÄRA
INTERNATIONALISMEN!**

Kapitalismens främsta kännetecken är förtryck. Ömsom öppet, ömsom dolt. Det främsta föremålet för detta förtryck är proletariatet. Men det räcker inte därmed. Förtrycket slår mot nästan oräkneliga andra grupper av människor: Tex därför att de är kvinnor, därför att de är invandrare - därför att de är bögar (ve den som är lesbisk invandrad arbetarkvinna...) Jämfört med den "gamla" kommunistiska rörelsen, har den sk nya vänstern visat dessa samhällsgrupper ett större intresse. Och det är bra - det är åtminstone en början. Det måste betraktas som en ytterst viktig uppgift för den nya vänstern att knyta samman dessa gruppers frigörelsekamp med proletariatets allmänna kamp, inte minst för att förhindra att kapitalet ställer dem emot varandra. Det finns ett berg av ömsesidig misstro och fördomar mellan proletariatet och dessa emancipationssträvanden som till varje pris måste undanröjas. I all symmetri gäller detta inställningen till bögkampen.

HOMOSEX

"Jag fick medalj efter att ha dödat två män i Vietnam men blev utsparkad från armén efter att ha älskat en."

Homosexuell aktivist

Homosexualiteten är ett ämne som länge varit tabu i samhället. Detta gäller även inom den organiserade vänstern. Ändå tillhör bögar och de lesbiska de "mest" förtryckta i dagens samhälle.

Ända fram till 1944 var den "samhällsfarliga homosexualiteten" förbjuden och straffbelagd i Sverige. Men även efter förbudets upphävande fortsatte hetsen. Vem i den äldre generationen minns väl inte Hajby- och Keijne-affärens från 50-talet? Ledande ämbetsmän anklagades för homosexualitet. Polisen använde prostituerade homosexuella som angivare av andra homosexuella.

Bögar utsattes också för en vansinnig klappjakt under nazist-tiden. Man räknar med att 430 000 homosexuella dog i koncentrationslägren. Idag torteras homosexuella tillsammans med socialister och kommunister i Chiles fångläger. De har också kastrerats och avrättats offentligt.

Förbud mot homosex finns i nästan hela Latinamerika, i de flesta stater i USA och Kanada, i Sydafrika, Australien, Nya Zeeland, Israel, Irland, Skottland och Nordirland.

De flesta andra länder i Västeuropa har, liksom Sverige, åldersdiskriminering.

Strax efter revolutionen hade man i Ryssland världens mest liberala sexlagstiftning, men under Stalin-tiden förbjöds homosex. Idag kan homosexuella få upp till fem års fängelse.

Reaktionerna från, eller rädslan för omgivningen hindrar de flesta från att leva öppet med sin homosexualitet. Den traditionella moralen som fördömer homosex har etsat sig fast i människornas medvetande och förs vidare från generation till generation.

VÄNSTERNES SYN - EN SPEGELBILD AV SAMHÄLLET

Även inom vänstern betraktar många homosex som något "sjukt", något "onormalt". KFML(r) tex menar att homosex är ett "dekadensfenomen i ett kapitalistiskt samhälle i kris.

Man ser "bögeriet" som ett sjukdomssymptom som uppkommer i ett sjukt klassamhälle. KFML(r) har klart deklarerat att man inte vill ha några homosexuella medlemmar.

Inom Skp kan man finna liknande tankegångar. Man brukar exempelvis säga att homosex "inte existerar" i Kina. I det andra av maoisternas föregångsländer, Albanien, förföljs homosexuella.

Det finns t o m medlemmar i FAM som menar att homosex bara är ett symptom på ett sjukt samhälle.

Trotskisterna i KAF har i alla fall berört problemet. Flera läsvärda artiklar har publicerats. Tyvärr har en bra analys saknats, men den kanske kommer?

Nu måste vi också vara på det klara med att förtrycket av de homosexuella, och synen på homosex, hänger intimt samman med synen på tex kärnfamiljen, könsrollerna och sexualiteten överhuvudtaget.

Homosexualiteten ses av många som ett hot mot den rådande familjestrukturen med mamma, pappa, barn. KFML(r) och Skp är tex trogna försvarare av kärnfamiljen.

Många anser också att homosex är onaturligt med motiveringen att homosexuella inte kan reproducera sig, dvs skaffa barn. Men att förneka homosex bara för att det inte leder till fortplantning, vore att förneka också den vanliga heterosexuella kärleken, som normalt inte heller leder till graviditet. När vi ligger med varandra gör vi det ju vanligen inte för att få barn, utan för att det är skönt.

Även heterosexuella drabbas av "trycket" från omgivningen. "När du är 30 skall du ha stadgat dig och skaffat fru och barn." Även om jag själv är yngre, får jag ändå en känsla av att en ogift trettioåring kan känna en viss press från omgivningen, släkt, vänner, etc.

HOMOSEX I ANDRA SAMHÄLLEN

Inom vänstern har man betraktat homosex som något specifikt för det kapitalistiska samhället, eller andra dekadenta klassamhällen. Men homosex har funnits, och varit vida utbredd, i många olika samhällen genom historien.

I antikens Grekland var homosex något mycket vanligt och accepterat. Det antika samhället var ett genuint manssamhälle. Umgänget med kvinnan, som sågs som en "lägre stående varsel", betraktades som förnedrande. Sexuellt umgänge med kvinnan var bara till för att avla barn. I den gamla litteraturen har man utförligt skildrat den manliga homosexualiteten. I den grekiska kulturen idealiserades kärleken till mannen precis som man idag idealiserar kärleken mellan man och kvinna. Den kvinnliga homosexualiteten finns inte alls dokumenterad på samma sätt, men den grekiska skaldinnan Sapfo, som levde på ön Lesbos (därför lesbisk), beskrev den.

I Bibeln förekommer homosexualiteten redan i Gamla Testamentet, men till skillnad från det antika samhället var den förenad med dödsstraff:

"Om en man ligger hos en annan man såsom en man ligger hos en kvinna, så göra de båda en styggelse; de skola straffas med döden, blodskuld låder vid dem." (3 Mos.bok 20:13)

Den hårda synen på homosex hängde samman med inställningen till äktenskapet och familjen. "Äktenskapsbrott" straffades också med döden.

Nu skulle man ju kunna hävda att alla dessa samhällen varit förtryckarsamhällen, klassamhällen. Men enligt den engelske psykiatern D J West (i Vad är homosexualitet?) var homosex vanligt förekommande hos primitiva folk. I de 76 primitiva samhällen där homosex funnits dokumenterad, eller nämnd, har den ansetts som normal och acceptabel i 49 av dem, dvs 65%.

Ett exempel är kerakifolket på Nya Guinea. Där måste pojkarna i puberteten ha haft analt samlag (sodomi) med äldre män innan de får ha samlag med kvinnor. Ett annat är nordafrikanska stammen siwanerna, där det förväntas att alla män ska ägna sig åt homo-

sexuell sodomi. Där betraktas en man som besynnerlig om han inte har samlag både med män och kvinnor.

I många samhällen är alltså homosexualiteten lika naturlig som den heterosexuella kärleken. Känslorna mellan bögar eller mellan lesbiska kvinnor är lika starka som i ett heterosexuellt förhållande.

SEXUALITETEN - EN VARA

Istället för den stränga puritanismen tenderar sexualiteten idag att långsamt förvandlas till en vara som kan köpas och säljas. Porr och prostitution är bara ytterlighetsexempel på sexualitetens kommersialisering. Sexiga, utmanande kläder, speciella frisyrier och skor av alla de slag är utslag av varuproduktionens inträngande i människornas sexualitet och känsloliv. Varu- och penningfetischismen när trängt in i människornas medvetande, dvs penningen och varan - inte våra behov - har kommit att styra våra tankar och handlingar.

Det måttlösa begäret efter mer pengar, "behovet" av lyx, statusprylar, osv, undantränger sakta våra verkliga känslomässiga behov. Men även de sexuella och känslomässiga behov som vi inte helt lyckas undertrycka utnyttjas i kapitalets intresse. Mode- och porrindustrin är ett par exempel.

Även den homosexuella kärleken har dragits in i kapitalets lönsamhetsindustri. Lesbiska tjejer har stort attraktionsvärde på porrklubbar. Feminina kläder för män kan köpas. Varuproduktionens penningtörstiga bläckfiskar griper in överallt.

VÅRT FÖRHÅLLANDE TILL BÖGAR

Frågan om homosexualitet måste tas upp inom vänstern. En stor del av kamraterna är med all säkerhet bögar eller lesbiska. Homosexualitet måste få visas öppet även inom dagens vänsterorganisationer. Eftersom de homosexuella också utgör en stor grupp inom hela befolkningen, är det ingen fråga som vi kan skjuta undan och säga att "vi har viktigare saker att snacka om". Man kan fråga sig om det finns viktigare saker att snacka om när homosexuella inte ens kan framträda öppet inom våra organisationer. När vi talar om kärnfamiljens avskaffande, är det då inte rimligt att begära att även denna, speciellt för homosexuella, viktiga fråga tas upp?

Vi hoppas naturligtvis att den homosexuella frigörelsekampen kan kombineras med kampen mot hela det samhälleliga förtrycket överhuvudtaget.

Men ska vi få med de homosexuella i kampen för socialism krävs att vi öppnar en dialog med dem, och att vi tar upp även deras speciella frågor och krav.

Bara det förhållandet att någon kallar sig homosexuell, är ett ifrågasättande av hela den borgerliga synen på familjen med mamma, pappa och barn!

BRUTUS

"En kvinna utan man
är som en fisk utan cykel."

HOMOSEX ÄR SKÖNT - en personlig deklaration

När det talas om förtrycket av homosexuella, bör man komma ihåg att homosex i sig självt inte är något negativt. Och att vi bögar i allmänhet inte har lust att bli heterosexuella. För har man som bög accepterat sig själv och börjat ta kamp för sina rättigheter och för ett socialistiskt samhälle, då trivs man utmärkt med sin homosexuella begåvning och alla möjligheter den för med sig.

Ja, jag vill faktiskt gå så långt som att säga att homosex är överlägset heterosex i flera avseenden. Om det finns heterosexuella chauvinister som blir chockade av detta påstående, ja, då är det faktiskt deras eget problem!

Homosex är bättre än heterosex, speciellt i ett samhälle grundat på könsrolls- och kvinnoförtryck. En man och en kvinna kan aldrig mötas som jämlikar - allra minst i kärlekslivet. Två män kan det.

En man kan sällan tillfredsställa en kvinna. Bara en annan kvinna kan det. För hon vet ju hur hon själv fungerar, hon vet vilka önskingar och behov hon har och hur hon bäst kan njuta av situationen. Det sexuella tabut hindrar henne att ge uttryck åt sina sexuella önskemål, när hon är tillsammans med en man.

I vårt samhälle är ett heterosexuellt förhållande dömt att misslyckas. Ty vanligtvis spelar såväl mannen som kvinnan sina inlärdade roller väl, då får visserligen mannen utlösning och han har presterat något. Men det är också allt!

Han upplever ingen gemenskap med kvinnan, kan inte snacka om sig själv och sina problem, får inte uttrycka djupare känslor, och har kvar ett enormt ömhetsbehov. (Se ex. Paulsen/Andersson: Rätten att vara människa.)

Kvinnan har ännu mindre behållning av ett heterosexuellt samlag. Som regel är alltsammans likgiltigt för henne eller t o m äckligt. (Se Hite-rapporten!) Hon ligger med sin karl för att det är en social plikt - eller av ekonomiskt tvång! Äktenskapet är ju oftast inget annat än legal prostitution...

adresser till radikala eller socialistiska grupper för homosexuella:

Röda Bögar
Box 2089
403 12 Göteborg

Homosexuella Socialister i Stockholm
Box 5341
102 46 Stockholm

Homosexuella Socialister i Malmö/Lund
Box 7100
200 42 Malmö 7

Lesbisk Front
Hallandsgatan 40
116 57 Stockholm

Om nu mannen inte skulle ha lärt sig sin roll på ett acceptabelt sätt, kommer han att känna sig misslyckad. Andra kommer att betrakta honom som en "vekling", "ynkrygg", osv. Och det är nog det värsta en man i det här samhället kan tänka sig.

Om kvinnan å sin sida inte agerar i enlighet med sin könsrolls krav, dvs i passivitet och undergivenhet, kommer hon att uppfattas som "lätt på foten", opålitlig, osv. och ingen "riktig karl" vill ha henne. Eller också kommer partnern att lägga ansvaret för hennes "misslyckande" på sig själv för att inte han är tillräckligt manlig!

Enda sättet är tydligen att båda två bryter med allt könsrollstväng och med hela den borgerliga moralen. Men hur många har träffat en radikal tjej som fattat att även mannen är förtryckt under sin könsroll? Och hur många har sett en revolutionär kille som "gjort upp" med sin mansroll? Jag har det inte.

Till allt detta kommer ytterligare massor av problem som kontaktsvårigheter, rädsla för graviditet, krängel med preventivmedel...

När allt kommer omkring tycks det därför vara både bekvämare och skönare med homosex. För om vi bögar vill ha sex vet vi till vilka platser vi ska gå - och vi gör det! Väl där är det ingen svårighet att få kontakt, det går både snabbt och smärtfritt. Jaktens spänning är enbart en krydda i tillvaron.

Det finns heller inga sociala eller ekonomiska band som tvingar bögar att vara tillsammans eller träffas mer än en gång. Annars står alla möjligheter öppna att fördjupa en ev. vänskap eller utveckla ett kompisförhållande (med eller utan sex).

Ja, detta är några positiva saker som vi också bör tänka på. Att vara bög är alltså i och för sig inte så dumt. I varje fall skulle inte jag vilja byta!

Arne

FOTNOT

Gay betyder bög eller homosexuell.

litteratur:

Zenit nr 5/1975

Pockettidningen R nr 3/1976

Studier för en socialistisk sexualpolitik nr 1: Homosexförtryckets historiska rötter

Den sistnämnda pamfletten kan beställas från:

"Socialistisk sexualpolitik"
c/o Homosexuella Socialister
Box 5341
102 46 Stockholm

Beväpna

Detta är en intervju med en revolutionär bög och FAM-sympatisör. Det kan samtidigt ses som ett debattinlägg om den borgerliga ideologin och dess förtryckande funktion. Vi uppmanar läsarna att komma med fler bidrag till en sådan viktig debatt.

Redaktionen

Varför är du revolutionär bög?

Jag tror inte att bögnas befrielse är möjlig under kapitalismen eller i något annat auktoritärt samhälle. Då bögförtrycket enligt min mening främst har sin grund i den härskande ideologins könsrollsmönster och sexuella förtryck, måste hela samhällssystemet radikalt förändras för att förtrycket ska kunna upphävas.

Du talar om bögförtrycket. Vad menar du då konkret?

Jo, jag menar det ideologiska förtrycket, dvs den nedvärdering av homosex som gör att bögar möts av misstänksamhet, fientlighet och förakt. Detta i sin tur leder ofta till ett självförakt hos den homosexuelle, eller att han känner sig tvingad att leva ett dubbelliv. Det är denna form av förtryck som är dominerande i Sverige och de borgerliga "demokratierna".

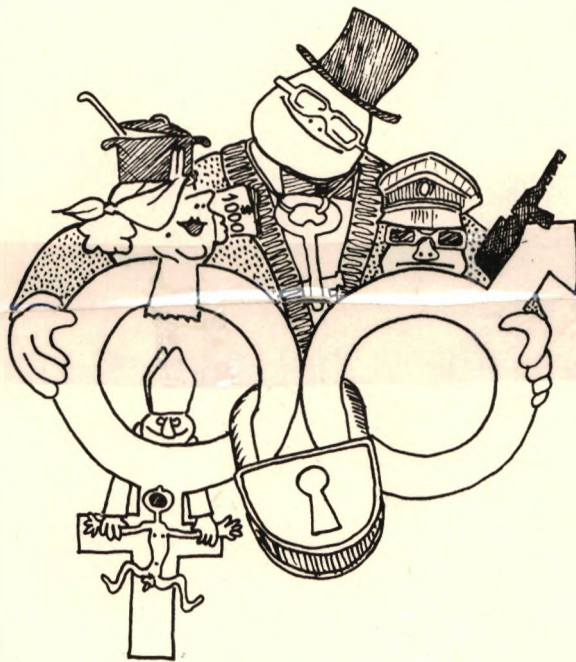
Men det finns också ett politiskt förtryck. I högerdiktaturer och i statsbyråkratiska stater utsätts homosexuella också för politiska förföljelser, de fängslas eller skickas till koncentrationsläger, deras sexuella känslor är förbjudna, de har inte rätt att träffas, organisera sig eller ge ut tidningar, osv.

Men samma repressiva apparat som möjliggör detta politiska förtryck finns ju också i vårt land och kan när som helst sättas in när det blir politiskt möjligt. Därför är det politiska förtrycket här *latent*, något som vi hela tiden måste ha i minnet.

Vilket samband har bögförtrycket med könsrollerna?

Eftersom en bög, åtminstone på det sexuella området, inte lever upp till de krav mansrollen ställer, nedvärderas han eller föraktas. Och mansrollen förstärks hela tiden i det senkapitalistiska samhället i takt med den ökande konkurrensen och utslagningen, alienationen och den känslomässiga misären. Mansrollen uttrycker i själva verket det människoideal som det borgerliga samhället idag så väl behöver.

Kvinnornas kamp mot sin könsroll innebär inte på något sätt att mansrollen automatiskt hotas eller ifrågasätts. Tvärtom kan en ny kvinnoroll mycket väl integreras i den rådande ideologiska uppfattningen om den bär drag av mansrollens omänskliga ansikte. Det är männens egen uppgift att bekämpa sin könsroll, något som vi revolutionära bögar måste gå i spetsen för.

Hur uppfattar du då homosexförtryckets förhållande till det sexuella förtrycket i stort?

Det sexuella förtrycket innebär överhuvudtaget att sexuella känslor undertrycks. Det sätter också upp bestämda normer som säger hur vårt sexuella liv ska inrättas, hur och med vem vi ska älska, under vilka förhållanden, osv. Homosexuella känslor och handlingar befinner sig utanför ramarna för dessa normer. Därför är inte homosex "socialt accepterat".

Vi revolutionärer måste undergräva den reaktionära borgerliga sexualsynen och spränga de ramar den försöker sätta upp. Sexuelfientligheten, och hela det känslomässiga förtrycket som den är en del av, leder inte bara till förtryck av bögar, barn, kvinnor och män, utan också till att de förtryckta blir auktoritetsbundna och inte förmår ifrågasätta det bestående samhället. De blir ofta offer för reaktionära politiska strömningar och försvarar på sätt och vis sitt eget förtryck.

SADAT & ISRAEL

FORTS. FRÅN SID. 15

strukturen tämligen egenartad. Fast man har en ganska utvecklad lätt industri saknar man till stor del industriell "rygggrad". I Israel lär således inte finnas ett enda stålverk. Vidare: Trots att man efter ockupationen av tidigare arabiskt territorium 1967 fått god tillgång till billig arabisk arbetskraft, har effekterna av ekonomins ihållighet börjat slå igenom på allvar 1977. Israels status som "välfärdsland" är allvarligt hotad. Sist ekonomin i Israel verkligen var i botten var för drygt tio år sedan, närmare bestämt 1967. Och det var *inte* efter juniorkriget utan *strax* innan! Hur hänger detta ihop?

Även om antalet judiska bankirer i världen klart har överdrivits, finns det trots allt mycket kapitalstarka judar utanför Israel - framförallt i USA. När Israel är hotad eller kämpar för sin existens börjar pengarna strömma in från dessa snälla jultomar, när allt är lugnt vid fronten uteblir i stort sett denna välgörenhet. Israels ekonomi kräver således ett permanent militärt spänningstillstånd!

Naturligtvis är det inte bara de israeliska ledarna som kunnat dämpa folkets gny genom att mana fram det yttre hotet. Detsamma gäller för de arabiska ledarna. Men till skillnad från Israel har man kunnat

skatta sig lyckliga om man fått sin förärvade krigsmateriel ersatt efter varje nytt krig. Beträffande det övriga pekuniära biståndet utifrån har hela tiden varit av mycket mindre omfattning. Konflikten med Israel har således inneburit "folkpsykologiska" vinster för staterna i Israels grannskap (främst Syrien och Egypten), men knappast haft några positiva ekonomiska effekter.

I Egypten har detta folkliga gny blivit oroväckande högljutt de senaste åren, och vid något tillfälle t o m resulterat i rent uppror i Kairo. Arvfienden Israel räcker alltså inte längre till som sammanhållande samhällskitt. Det blir nödvändigt att försöka göra något åt folkets eländiga levnadsförhållanden. Varifrån tar man pengar till detta, om man inte ska ge sig på kapitalet? Främst från militärapparaten. Under vilka omständigheter är detta möjligt? Om man kan åstadkomma separatfred med Israel, en fred som förhoppningsvis också innebär att man får tillbaka Sinai med dess oljefyndigheter och andra tillgångar.

Israel försöker knyta diverse ekonomiska arrangemang till ett fredsavtal. Man hoppas på att efter 30 år äntligen kunna få spela rollen av Mellersta Österns "mini-

bögarna!

Men om vi nu nöjer oss med att enbart bekämpa den gamla sexualfientligheten, leder det då inte till att vi öppnar vägen för de kommersiella krafterna att även exploatera våra sexuella behov? Har vi i så fall inte bara kommit ur askan i elden?

I det kapitalistiska samhället tenderar alla mänskliga behov att utsättas för exploatering. Det är alltid förnedrande, men när det gäller sex inte mycket att göra åt på kort sikt. Exploateringen kan ju bara avskaffas i ett samhälle utan såväl ekonomiskt som sexuellt förtryck. Detta innebär naturligtvis inte att vi inte ska bekämpa exploateringen, utan bara att det inte är en huvuduppgift.

Men bejakandet av sexuella känslor innebär i sig ett enormt framsteg jämfört med sexualfientligheten. Att bejaka sex är en förutsättning för en kvalitativt ny, en positiv och naturlig sexsyn. Det är det vi måste kämpa för i strid mot borgerliga moralister och nypuritaner till höger och vänster.

I ett flygblad som en socialistisk böggrupp delade ut, såg jag parollen "Befria bögen inom dig!". Kan du förklara vad som menas med den?

Ja, den utgår ifrån en rätt så kontroversiell uppfattning. Nämligen att alla människor i grunden är bisexuella, men att den ena eller andra möjligheten, vanligtvis den homosexuella, är undertryckt. Att "befria bögen inom sig" innebär att göra de homosexuella känslorna medvetna och bejaka dem.

Denna "individuella" befrielse är inte bara frågan om personlig strävan efter lycka och tillfredsställelse. Den har också en politisk/ideologisk aspekt. Ty den betyder samtidigt ett brott mot en rad fördomar och hämmningar på det sexuella området. Men viktigast är kanske ändå att man i djupet av sin personlighet - i sitt känsloliv - bryter med några av mansrollens förkvävande och livsfientliga attityder.

USA". Men det verkar inte troligt att det ekonomiska utbytet för deras del kommer att bli särdeles givande. Har man inte varit i stånd att göra god profit på den billiga arabiska arbetskraft man redan har, så står frågan hur de ska lyckas profitera på de låga lönerna i länderna runt omkring. Dessutom är det tveksamt om Egypten är intresserat av att involvera sig ekonomiskt med Israel på något djupare plan. Vad man framförallt vill ha är lugn och ro att bygga upp sin "egen" kapitalism.

Efter ett tag kommer det att stå klart för israelerna att de inte har några strålande profiler att hämta genom en fredsuppgörelse. Men de kan inte backa ur, ansatta som de är av både hemmaopinion och världsoption. En kylig attityd skulle fullständigt vända upp och ner på alla föreställningar om vem det är som jämt tjuter om krig i Mellersta Östern. Israel sitter följaktligen i rävsaxen. Vad vi nu kan göra är bara att invänta att de upplösande krafterna i Israel ska mogna, vilket inte lär dröja länge.

Och palestinierna, då? Visst är det förmått många gånger att komma med "råd". Men om de vill påskynda en revolutionär förändring i arabvärlden och i Palestina, torde

Hur ser vänstern på bögkampen och på de idéer som där förs fram?

Enbart böggruppernas existens ses på många håll som en provokation. Speciellt i dagens situation då de flesta vänstergrupper ser som sin viktigaste uppgift att bekämpa borgerregeringen och helt tycks ha förlorat det anti-kapitalistiska och revolutionära perspektivet. Gärna en "kamp" om den förs av bögar i egenskap av förtryckt minoritet - men ideologisk kamp, nej!

Ändå är det så att de flesta socialistiska bögar ser den ideologiska kampen, och då främst kampen mot könsroller och sexuellt förtryck, som den väsentligaste. Detta förhållande har tyvärr lett till att delar av vänstern vill bekämpa, eller åtminstone isolera oss. Men denna fientlighet från vänsterns sida uttrycker snarare ledningarnas inställning än de vanliga medlemmarnas och sympatisörernas, vilken är mera positiv.

Men många bögar jobbar inom de olika vänsterorganisationerna, vilket är mycket positivt, inte bara för bögarne själva. Utan också därför att de utgör en progressiv kraft inom vänstern. Det är vår uppgift att göra vänstern medveten om att bögfrågan inte bara är ett minoritetsproblem, utan istället en del av ett större socialt och politiskt sammanhang.

Från en homosexuell socialistisk demonstration i Göteborg

de inte kunna handla på något förnuftigare sätt än att lämna Israel ifred och istället kasta sig in på massornas sida i klasskampen överallt där de finns, framförallt i Libanon. Med den taktiken torde framgången vara given.

Dacke

1. Till våra "internationalistiska" vänner: Nej, vi menar inte att det är möjligt att upprätta en sådan stat utan en större revolutionär process, som till slut inbegriper hela världen. Men man måste kunna snacka om en gråsten utan att dra in hela grustaget.

Prenumerera på
ARBETARMAKT
12 nr 40:-
6 nr 25:-
Pg 38 1300-3

Vill du som avslutning helt kort redogöra för din syn på den revolutionära böggrörelsens uppgifter i Sverige idag?

De viktigaste frågorna som vi just nu har att besvara är: Hur bekämpar vi bäst bögförtrycket på sikt? och Vad kan vi idag göra för att motverka den redan påbörjade reaktionen?

Svaren på dessa frågor är delvis också svaren på hur vi ska organisera oss, vilken politisk inriktning vi ska ha, vilka målgrupper vi ska vända oss till, vilka vi ska alliera oss med, osv. Som jag ser det måste vi beväpna bögarne med

1. alla de *medel* som är nödvändiga för att slå tillbaka varje angrepp på enskilda bögar. Detta gäller såväl fysiska angrepp från snutar, fascister och andra ligister, som ideologiska angrepp, vars syfte är att nedvärdera, förtala eller misskreditera bögar eller homosex.

2. en *teori* som vägledning i kampen. Dvs en teori om förtrycket och dess orsaker, om alla dess sociala och politiska aspekter samt om själva kampen mot förtrycket. En kamp som måste ha en medveten inriktning, som grundar sig på erfarenhet och insikt och inte såsom hittills utifrån spontantiska ansatser och planlöshet. Vi måste veta vad vi vill och mot vilka krafter vi kämpar, i annat fall blir kampen i längden fruktlös.

3. en *revolutionär organisation* värd namnet. Ensamma, var och en för sig, är vi försvagade eller försvarslösa. I mycket små grupper, inom och utanför vänstern, kan vi uträtta en del men inte tillräckligt. Endast i en organisation kan vi samla våra krafter och utvecklas i positiv riktning, såväl personligt som politiskt, såväl i grupp som individuellt. Endast med en revolutionär bögorganisation som bas kan vi ta upp kampen mot det samhälleliga förtrycket.

FÖRLAGET ARBETARPRESS GER UT
"TILL KRITIKEN AV DEN BORGERLIGA
UTBILDNINGEN - DEN LÖNSAMMA SKOLAN"

SKRIFTEN ÄR EN ANALYS AV UTBILDNINGEN UNDER KAPITALISMEN, INSATT I KRITIKEN AV DEN POLITISKA EKONOMIN, ANALYSEN TAR SIN UTÅNGSPUNKT I KAPITALET'S NÖDVÄNDIGA ACKUMULATION, OCH FÖRSÖKER UTIFRÅN DE EKONOMISKA OCH NÖDVÄNDIGA LAGBUNDENHETERNA HÄRLEDA FÖRÄNDRINGARNA I SKOLAN OCH DESS FUNKTION. SKRIFTEN VISAR HUR DE EKONOMISKA LAGBUNDENHETERNA INTE LÄMNAR NÅGOT STÖRRE UTRYMME FÖR REFORMER, MEN POÄNGTERAR ÄNDÅ VIKTEN AV ATT PROGRESSIVA KRAFTER VERKAR I OCH FÖRSÖKER FÖRÄNDRA SKOLAN. SKRIFTEN TAR OCKSÅ UPP DE MÖJLIGHETER TILL REVOLT SOM FINNS, OCH HUR SAMHÄLLET'S EGEN UTVECKLING DRIVER FRAM DENNA REVOLT.

BESTÄLL SKRIFTEN FRÅN ARBETARPRESS.

BOX 31 134, 400 32 GÖTEBORG 31.

PG 88 66 51 - 9, FÖR FYRA KRONOR, ELLER

SKRIV TILL RÖDA FARAN, BOX 108, 175 22

JÄRFALLA

ENERGI - ENERGI - ENERGI - ENERGI - ENERGI

MILJÖRÖRELSENS ENERGIALTERNATIV

- fel utgångspunkter

Den första december lades MALTE fram. MALTE betyder Miljörörelsens Alternativa Energiplan. På uppdrag av Statens Energikommission har den utarbetats av ett sjuttiofemtal personer som står Miljöförbundet Jordens Vänner och Fältbiologerna nära. Det är inget färdigt förslag. Det ska nu diskuteras inom och utom miljörörelsen för att omarbetas och förbättras. Vi tänker ta avstånd från MALTE redan nu.

Vid första anblicken ger MALTE ett digert och förtroendeingivande intryck. De som producerat planen vet uppenbarligen vad de talar om. Kärnkraften ska bort till 1985 och oljan till år 2000.

Men vid närmare anblick upptäcker man en sak: förslaget är helt reformistiskt. Man räknar med att genomföra sina lösningar inom kapitalismens ramar. Visserligen säger MALTE att det behövs en målmedveten planering av samhället. Men man säger också att "detta betyder självfallet inte att programmet kräver en övergång till en s k centralplanerad ekonomi, av östeuropeisk typ". Dessutom hävdar man att de flesta åtgärderna i förslaget passar in i rent företagsekonomiska överväganden.

Frågan är: Är det överhuvudtaget intressant för oss - eller miljörörelsen - att försöka konstruera alternativa utvägar för den svenska kapitalismen? NEJ! Och är det överhuvudtaget realistiska förslag man har att komma med? Går det att genomföra under kapitalismen?

ILLUSIONER OM KAPITALISMEN

MALTE förutsätter att tillväxten i ekonomin skall minska. Detta förutsätter, i sin tur, att politikerna har makt att besluta om en minskning, och att kapitalisterna är beredda att rätta sig efter politikernas beslut.

Jag anser att MALTE gör sig illusioner om maktförhållandena i samhället.

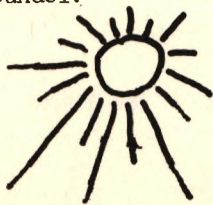
Kapitalismen saknar en central makt som är mäktig nog att styra systemet i en bestämd riktning. Makten är fördelad på en mängd olika företag i konkurrens med varandra,

och en statsapparat som desperat försöker rätta till det värsta. Kapitalismen drivs därför framåt, inte av ett medvetet beslutsfattande så mycket som av sina egna inboende krafter och ekonomiska lagar - och den driver åt helvete.

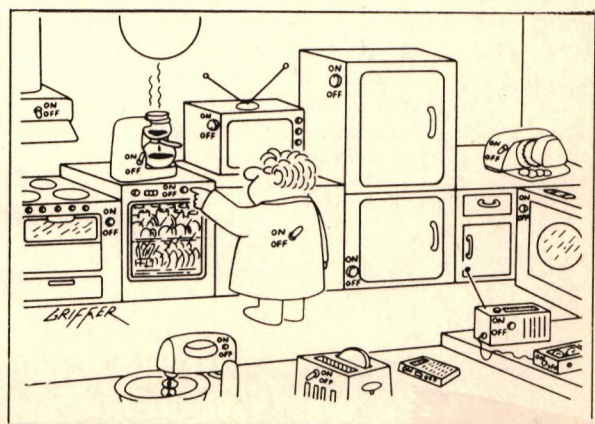
Grundläggande för den kapitalistiska ekonomin är att den hela tiden måste expandera. För att inte gå under i konkurrensen måste företagen försöka öka sina profiler, utvidga produktionen och öka utsugningen av arbetarna. Ständigt fler varor förs ut på marknaden av allt färre företag. Resultatet är lätt att se.

En mängd varor, med föga eller intet bruksvärde, översvämmar våra varuhus. Vem behöver helautomatiska leksaker? Vem behöver choklad med jordgubbsnougat?

Kapitalismen tar till desperata medel för att få sålt mera bråte, få sina marknader utvidgade. Samtidigt är kvalitetsförsämringen en allmän tendens idag. Man bygger bostadsområden som man planerar skall hålla i trettio år. Förr kunde man få fem års garanti på ett kylskåp, nu brukar det ligga på ett år. Denna gigantiska produktion av skit kräver mer och mer råvaror och det fordras mer och mer energi för att utvinna råvarorna och hålla systemet igång. Och alla företag vill utvidga just sin marknadsandel.

Ett arbetarstyrt samhälle har förutsättningar att komma i ekologisk balans med naturen.....

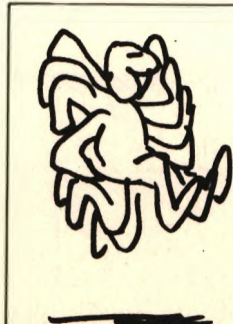

Ett företag som PLM får sålt fler förpackningar om de gör engångsburkar av metall som kräver avsevärda mängder energi i framställningen, än om de gör returflaskor som återanvänds. Och ett kapitalistiskt energiföretag försöker naturligtvis sälja så mycket energi som möjligt.

Det är klart att det teoretiskt ser ut att finnas utrymme för massor av åtgärder mot detta uppenbara energislöseri. Men vem har makten att göra det, om samhället fortfarande är kapitalistiskt?

KATASTROFALA FÖLJDER

Det här systemet är inte till nytta för några andra än kapitalisterna och dem närstående grupper. Idag börjar systemet få rent katastrofala följder. Kalhuggningen av stora regnskogar i Afrika, Asien och Sydamerika bidrar till att enorma arealer förvandlas till öken, som på sikt kommer att utlösa klimatrubbningar som blir kännbara för hela jordklotet. Vattendrag, sjöar och t o m hav förgiftas alltmer. Redan idag har stora vattensystem (t ex Eiresjön i Nordamerika) släckts ut på allt organiskt liv.

.....ett kapitalistiskt har det inte. Dess konkurrens kommer att skapa allt sjukare och miljövänligare produkter.

ENERGI - ENERGI -

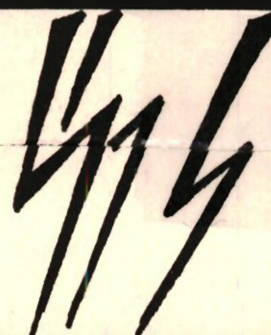
Ett flertal råvaror börjar sina, och inte minst börjar energiresurserna sina. 85% av världens energi kommer idag från fossila bränslen (olja, kol och gas), från lager som inte förnyas på hundratusentals år. Oljan beräknas vara förbrukas om 40 år med en fortsatt kapitalistisk "utveckling". I desperation bygger man ut vattenkraften så att hela naturområden, bygder och boplatser för fiskare och samer förstörs, kärnkraften byggs ut fast man inte lyckats lösa de problem som den för med sig, framför allt inte hur i helvete man ska kunna lagra det radioaktiva avfallet i tusentals år utan att det kommer i kontakt med levande materia.

För oss är det självklart att detta system måste krossas, inte mildras genom mer eller mindre realistiska reformförslag. Det måste ersättas med ett ekonomiskt system som kan planeras medvetet i hela befolkningens intresse. Detta innebär att det måste styras av den arbetande befolkningen. Man måste också inrikta produktionen till att ingå i en ekologisk balans med naturen. Det jag pratar om är ett socialistiskt lågenergisamhälle. Det innebär att vi inte kan begränsa oss till Sverige, utan socialismen måste vara ett globalt system. MALTE är begränsad även på det planet. Man gör en plan för Sverige och pratar för övrigt om en förändrad u-hjälp och solidaritet med de fattiga. Det räcker inte. En ekologisk balans måste vara global, och ska man åstadkomma den måste man ha makten över hela världen.

men jag
bestämmer
hur den ska
se ut

ENERGI - ENERGI - ENERGI

VÅRT ALTERNATIV

VEM BESTÄMMER?

Vi kämpar för ett globalt socialistiskt lågenergisamhälle. För att undvika alla missförstånd vill vi från början slå fast: Med ett socialistiskt samhälle där arbetarklassen har tagit makten och kontrollerar all aktivitet genom de organ de själva upprättat, demokratiskt valda arbetarråd. Genom att medvetet motarbeta arbetsdelning (specialisering) och istället arbeta fram system med arbetsrotation (att man byter arbete & sysselsättning då och då), blir succesivt alla människor både producenter och beslutsfattare.

Allt detta innebär att alla klassmotsättningar gradvis upphör. Naturligtvis kan vi inte sitta här och bestämma om socialismen ska bli ett lågenergisamhälle eller ej, det kan endast de framtida arbetarråden göra. Dock anser vi att ett lågenergisamhälle är nödvändigt för socialismens och mänsklighetens fortbestånd, och därför kommer vi (både idag och under socialismen) att arbeta för att få majoritet för en lågenergilinje inom arbetarklassen.

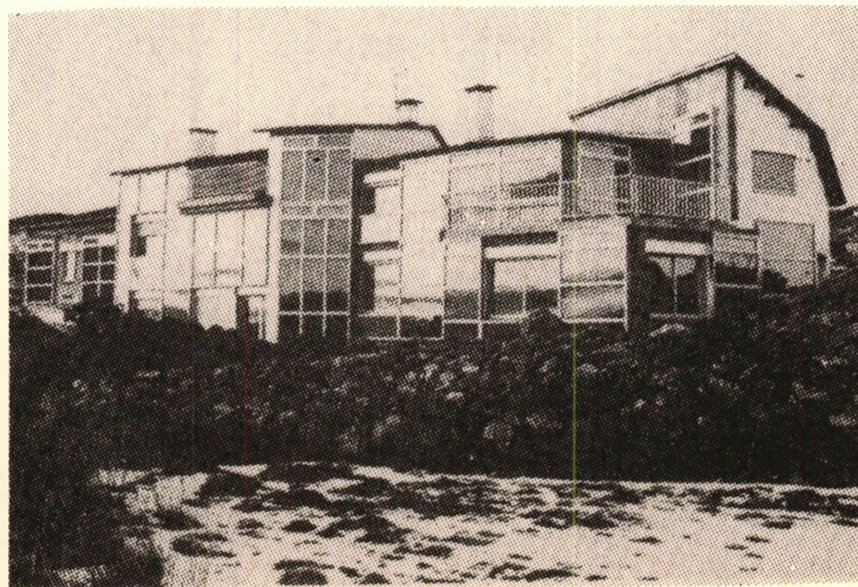
Varenda kotte borde begripa att detta socialistiska samhälle inte har någonting gemensamt med de statsbyråkratiska klassdiktatorerna i Sovjet & Kina. Där skulle en person med idéer som våra hamma bakom galler lika snabbt som i Chile.

LÅGENERGISAMHÄLLET

Kapitalismen har - som jag förut sa - ingen central makt som kan styra samhället.

Det har däremot socialismen - de samordnade arbetarråden, som bärs upp av den direkta arbetardemokratin i varje enskilt arbetarråd. Den kan därför planeras - planeras av arbetarna själva och planeras i den riktning de önskar.

Det är fritt fram att lägga om produktionen hur man vill, till skillnad från kapitalismen där fabriker, mark, råvaror etc. är i privat ägo.

Solfångare för bostadsuppvärmning

Enkelt uttryckt tar man reda på vad det finns behov av i världen, vad gäller livsmedel, kläder, bostäder, kommunikationer, miljötgärder osv. Man kommer så fram till vilken produktion som är *nödvändig*. All miljöfarlig produktion stoppas. All *nödvändig* produktion går att göra ofarlig vad miljöriskerna beträffar. Både för de arbetande och för omgivningen. Detta naturligtvis under förutsättning att man är beredd att betala vad det kostar i form av reningsanläggningar etc. En massa prylar som dubbelproduceras kan ersättas av en eller ett par produkter. I dagens läge, när själva produktutvecklingen blir en allt dyrbarare bit av företagets kostnader, finns det enorma vinster att göra i en inskränkning av det nuvarande utbudet av massor av i princip likvärdiga produkter. Väldigt många kommer att "förlora" sina jobb. Det är utmärkt. Istället kan alla dela på den nödvändiga produktionen. Den nödvändiga arbetstiden per person kan minskas, i synnerhet sedan den inledande perioden av återuppbyggnadsarbete och omställning av produktionsapparaten är överstånden. Mängder av tid blir över till studier, politiska diskussioner, forskning för förbättring av miljön och produktionen; tid att delta i och sätta sig in i beslutsfattandet, tid för social samvaro, älskog etc.

VÄND

RG I - ENERGI - ENERGI - ENERGI - ENERGI

VÅRT ALTERNATIV (forts)

Men det måste kraftigt understrykas: Under socialismens inledningsskede kommer enorma insatser att krävas för att få bukt med kapitalismens "arv". Vi vet inte omfattningen av de väpnade striderna under revolutionen, men vi kan vara förvissade om att en stor del av bostadsbeståndet, kommunikationsapparaten och industrin kommer att vara ödelagd. Men det är inte det värsta. Till detta kommer de insatser som krävs för att förvandla en energislukande produktions- och distributionsapparat till en lågenergidito, och att reparera de skador som miljöförstöringen åsamkat skog, jord, hav och vattendrag. När profitkvoterna faller kommer kapitalisterna att kasta *alla* hänsyn till miljön, varför vi kan räkna med att miljöförstöringen i världen kommer att vara långt värre vid tiden för en revolution än vad den är idag.

Kommer arbetarklassen överhuvudtaget att vara i stånd att gå i land med denna uppgift? Är det möjligt att bygga upp någonting av det vrakgods som kapitalismen lämnat efter sig? Vi tror det. Under det socialistiska uppbygget kommer arbetarna verkligen att få användning för all den fantasi, skapande kraft och självständiga tänkande de kan uppbära, egenskaper som idag förtrycks hos oss eller helt enkelt inte tas tillvara.

Att skapa nya energikällor (vindkraftverk, solceller etc) kräver i sin tur energi. Men redan under uppbyggnadsskedet kan detta behov kompenseras genom inbesparingar på andra områden som kan göras omedelbart. Det finns ingen logik i att Volvo skickas från Sverige till USA och Ford och GM skickas andra vägen. Det är en sorts "valfrihet" vi gott kan vara utan.

SJÄLVFÖRSÖRJANDE HUS

Det är fullt möjligt att bygga bostäder som är helt självförsörjande med energi. Att det inte sker idag beror helt enkelt på att det inte anses lönsamt - ur kapitalistisk synvinkel. Solsken och vind kan man ju inte ta betalt för, till skillnad från ex vis fossila bränslen. Det enda som kostar något är att bygga huset, men denna engångskostnad utgör idag en så pass oöverstiglig "tröskel" för de flesta människor att de tvingas välja en konventionell (men på sikt dyrare) bostad.

Sett utifrån ett socialistiskt samhälls förutsättningar är den här typen av hus idealiska. Att uppföra dem kräver stora arbetsinsatser, men arbetskraft är något man kommer att ha i överflöd sedan all vinningsproduktion stoppats och arbetslösheten avskaffats. Men sedan huset väl står färdigt kan man sluta bekymra sig för det; det "klarar sig självt" (eller näst intill).

SOLCELLER

En alternativ energikälla som kan få stor användning under socialismen är solcellen. Solceller kan förvandla solljus till elektricitet med en verkningsgrad på 10-20 % av energimängden i det infallande ljuset. De fungerar även under mulna dagar, om än med begränsad effekt.

Solcellerna består huvudsakligen av kisel, som är jordytans vanligaste material.

Solcellens främsta fördel är att den kan användas lokalt. Medan t ex vindkraftverk bör placeras där det blåser mest, varefter den producerade elkraften måste transporteras i elledningar dit den behövs, kan solceller placeras ut i omedelbar anslutning till det hus, fabrik etc. som de producerar el för.

Stora ytor täckta av solceller kan vara oestetiskt och stjäla ljus från markytan. Men vi kan använda hustak, väggar, parkeringsplatser, vägar etc. Solceller duger gott som vägbeläggning!

För att alstra *all* energi (alltså inte bara elkraft) som förväntas användas i Sverige år 1990 med fortsatt kapitalistisk "utveckling" (500 TWH = terawattimmar) åtgår ungefär så mycket markyta som redan används för vägar, bostäder, industrier etc. (1)

KISEL

Kisel kan användas som byggnadsmaterial. Det är starkt, korrosionsbeständigt och kan göras lätt.

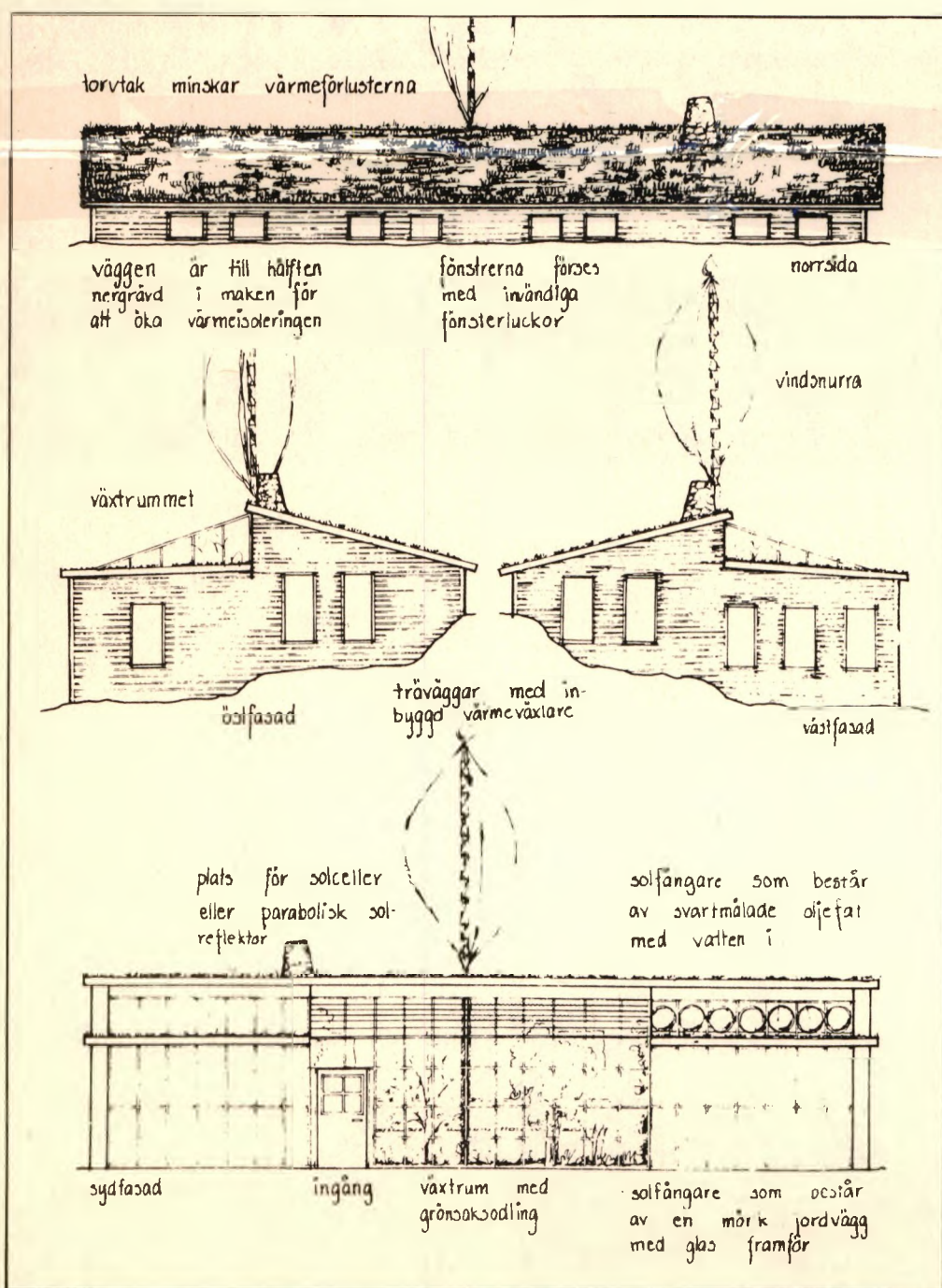
Ett normalhus täckt av kiselceller (kanske med en billigare sort med lägre verkningsgrad, ca 5 %) på tak och södervägg skulle producera mer än hela årsbehovet av el. Eftersom solceller naturligtvis bara fungerar under dagtid måste det kompletteras på något sätt; t ex genom värmelagring, kraft från vindgeneratorer eller upplagring i batterier. Om detta system byggs ut helt och hållet skulle det innebära att vattenkraften kunde stå helt och hållet till industrins och transportnätets förfogande.

Varför används inte denna förträffliga energikälla i dagens läge? Helt enkelt därför att det är för dyrt att framställa dem. Dagens priser på celler med 20 % verkningsgrad är hundra gånger högre än vad som anses acceptabelt för vanlig elproduktion. Det beror naturligtvis mycket på att solceller tillverkas i så små serier. Men även med storproduktion kommer kostnaderna att vara avsevärda.

ARBETSKRAFT I ÖVERFLÖD

Men vad är det som är så dyrt? Först och främst arbetskraften. Men om det är någonting som ett socialistiskt världssamhälle kommer att disponera över i överflöd, så är det just arbetskraft. Det gäller inte bara de hundratal miljoner som idag går arbetslösa, både i industriländer och i den tredje världen, till detta kommer också alla de som idag är sysselsatta med att producera swimmingpoolfilter, kryssningsrobotar, elektriska tandborstar, bantningsmedel etc, etc. (Detta innebär naturligtvis inte att alla de som är arbetslösa eller sysselsatta med idiotproduktion skall överföras till att tillverka och installera solceller resten av sina liv. De som redan före en revolution arbetar med meningsfulla uppgifter måste naturligtvis byta jobb då och då. Arbetsrotation!)

FORTSÄTTNING PÅ NÄSTA SIDA

Ekologiskt hus, utarbetat i ett examensarbete av Marita Lorentzon och Egil Öfverholm.

GI-ENERGI-

SADAT och ISRAEL
NYA PERSPEKTIV PÅ MELLERSTA ÖSTERN

VATTENKRAFT

Utbyggnad av vattenkraften kanske många ställer sig skeptiska till. I Sverige har ju många skönhetsvärden spolierats och samernas födkrok drabbats genom älvregleringen. Mindre effektiva men "naturvänligare" vattenkraftverk är naturligtvis möjliga att bygga. Till syvende och sist är det en avvägningsfråga mellan energiintresse och hänsyn till naturvärden som de berörda människorna själva ska besluta om. Lokalbefolkningen måste ha vetorätt i sådana här frågor, då det handlar om projekt som direkt griper in i deras livsföring och kanske t o m tvingar dem flytta från orten.

När vi sedan tänker på att i t ex Afrika endast en liten del av den installerade vattenkraften kommer till användning, kan man fråga sig om det är särskilt meningsfullt att exploatera de mycket marginella vattenkraftsresurser som fortfarande finns kvar i Sverige. Ett betydligt vettigare perspektiv, när det gäller att fördela den totala världsproduktionen, vore att flytta en del av produktionen till länder där det redan idag finns överskottsenergi (naturligtvis utan att tvinga arbetskraften att följa med, som i dagens "lokaliseringspolitik").

SAMMANFATTNING

Jag tar upp detta så mycket för att visa vilka enorma möjligheter ett arbetarstyrt samhälle har. Och vilken stor propp i utvecklingen kapitalismen är för mänskligens väg mot ett samhälle i balans med naturen.

Vi har alltså ett alternativ, ett jävligt konkret, realistiskt alternativ.

MALTE vänder sig till politikerna, i hopp om att dessa ska försöka förändra verkligheten åt oss.

Vi vänder oss till jordens förtryckta, för att vi tillsammans ska krossa förtrycket. Vårt energialternativ förutsätter att kapitalismen krossas i världsskala. De enda som kan göra det, och de enda som kan åstadkomma en socialistisk samhällsömdaning, är arbetarklassen. Vi vet att många miljöintresserade människor beskärmar sig över att arbetarklassen på många håll i världen - bl a Sverige - är ganska passiv och föga medveten om sina möjligheter, sina enorma resurser både i kamp mot det bestående och i uppbygget av något nytt. Men ändå - det finns inga genvägar. Vi kan inte skapa

Att tänka nytt, att tänka okonventionellt, det borde väl vara egenskaper som föder en revolutionär. Väl inne i de revolutionära leden kommer man i kontakt med fastslagna "sanningar" och fixa sätt att se på saker och ting som verkar allt annat än utslag av tankens djärva språng. Ibland händer det att dylika "dogmer", efter åratals malande i hjärnkontoret, förlöses i ett drastiskt "revolutionärt skutt" i tänkandet. Man kommer på ett helt nytt sätt att se på saken, med andra ord. Efter president Sadats "fredsinitiativ" började en hel mängd ostrukturerade funderingar och iakttagelser ramla ihop till en helhet hos undertecknad.

Det verkar som om pessimismen är större än någonsin idag om att kunna krossa staten Israel och återge palestinerna sitt fädernesland.

Efter junikriget 1967 förlorade palestinerna sina ställningar i Gaza. Efter ytterligare några år drevs de ut ur Jordanien av kung Hussein. Slutligen kom det libanesiska inbördeskriget, i vilket Syrien interverade. Med det resultat att palestiniernas gerillakrigsföring mot Israel i praktiken lamslogs. Det militära hotet mot Israel har aldrig varit så obetydligt som nu. lallafall från palestiniernas sida.

Om styrkan i palestinagerillans attacker är ett användbart mått på hur långt man har kommit på väg mot att utplåna den judiska staten från kartan, så borde man idag stå lika långt ifrån målet som 1948. I själva verket skulle en fredsuppgörelse med Sadat markera den första avgörande spiken i Israels kista. Hur?

För det första: Om nu någon trodde något annat, så är Israels befolkning inte en stam lyckliga, jämlika judar. Landet har stora inre spänningar. Tillsammans är de orientaliska judarna och araberna en klar majoritet i Israel, och det är samtidigt dessa grupper som utgör landets verkliga underklass. Det finns således en klassmässig grund för ett störtande av staten Israel inifrån och underifrån. På dess

något lågenergiamhälle genom att försöka liera oss med en eller annan fraktion av det kapitalistiska etablissemangen.

Käns vårt alternativ avlägset? Visst, på sätt och vis är det så. Revolutionen kommer inte idag, och inte i morgon bitti heller. Så vad kan vi göra?

Den uppgift som vilar på oss i Förbundet Arbetarmakt och på alla andra som kallar sig revolutionärer, det är att söka sprida våra idéer om ett socialistiskt lågenergiamhälle i de sociala miljöer där vi finns, självklart viktigast inom arbetarklassen. Föra fram vårt socialistiska perspektiv i diskussioner och kampsituationer. Och naturligtvis delta i kampen för en bättre miljö, inte bara stå vid sidan och kommentera.

Den uppgift som tillkommer arbetarklassen som helhet är att inse våra möjligheter att ta makten över våra liv och göra det.

Marke

Fotnot:

Terawattimme (TWh) är en enhet för energi. En terawattimme är den energi som förbrukas under en timme då effekten är 1 terawatt.

Terawatt (TW) är en enhet för effekt. En terawatt = 10^{12} watt, vilket är detsamma som ett tal med en etta och tolv nollor efter.

ruiner kunde en fler-nationell socialistisk stat byggas (1). Ett barn kan räkna ut varför så ej har skett. En palestinsk rörelse som förklarar att man ska kasta ut varenda jude som inte fanns på plats i Palestina på 20-talet, vad har den för utsikter att vinna respons inom någon judisk grupp i dagens Israel? I och för sig när de radikalare palestinska grupperna reviderat denna sant chauvinistiska ståndpunkt, men hur mycket av detta har egentligen trängt fram till den judiska allmänheten? De ständiga palestinska nålsticksattackerna, tillsammans med fyra krig, hur mycket har de inte bidragit till att kitta samman sinsemellan mycket splittrade judiska grupper och klasser, och således uppskjuta ett nödvändigt sönderfall för staten Israel?

Det är inte bara tomma spekulationer. Det finns mycket belysande statistik som visar att frekvensen av vilda strejker, ja t o m upplöpp, varit mycket hög i Israel när trycket utifrån varit lågt. Och vice versa. Vi har endast pro-israeliska nyhetsbyråer och dito press att tacka för att så lite sipprat ut om den klasskamp som rasat fram och tillbaka i Israel i 30 års tid.

Det är inte bara de etniska och klassmotsättningarna som överbryggats genom det nästan permanenta yttre hotet, detsamma gäller Israels ekonomi, vars inre skevheter överkommit härigenom. Trots ursprungliga förhoppningar hos de israeliska ledarna att kunna dra nytta av billiga arabiska råvaror och etablera sig som ett "mini-USA" (jämför USA:s förhållande till Latinamerika), har handelsutbytet mellan Israel och arabstaterna i själva verket varit ytterst marginellt. Nästan all import/export får ske med stater utanför det omedelbara grannskapet, med höga transportkostnader som följd. Västvärlden har fått "subventionera" Israel på ungefär samma sätt som Förbundsrepubliken subventionerar Väst-Berlin. Dessutom är den ekonomiska

Forts. sid. 10

MUNKSJÖ ARBETAREN 5 ÅR

Den socialistiska fabriktidningen *Munksjö-arbetaren* som ges ut på Munksjö Pappersbruk i Jönköping kan i dagarna fira 5-årsjubileum. Och vad är ett jubileum utan ett jubileumsnummer? Det är tryckt i off-set och innehåller en hel del godbitar. T ex

följande:
Hur man lyckades undvika bonussystem och istället "fick" fast månadslön;
om kampanjen för bättre arbetsmiljö som genomfördes vintern 1976-77;
en genomgång av skogsindustrins läge och framtidsutsikter.

Dessutom presenteras tidningen för finska och serbokroatiska läsare.

I anledning av *Munksjö-arbetarens* 5-åriga existens kommer även ett möte att anordnas. Det blir tal om facket och om den självständiga arbetarkampen, om arbetsmiljön m m. En film om Surte-arbetarnas kamp för att behålla jobben visas. Ev. kommer det också att bli ett musikaliskt gästspel från *Stockholm Norra*.

Men jubileumsaktiviteterna är inte slut därmed. Man har förfärdigat en utställning om alternativ produktion, kallad *Produktion för behov - inte för profit*, som man tror kommer att möta stort intresse.

Just nu diskuterar man inom Munksjö-gruppen hur man skall få till stånd en stabilisering av verksamheten. Att bilda någon form av arbetarkommitté är kanske inte helt omöjligt på lite sikt.

Vill Du ha information från Munksjö-gruppen kan Du beställa tidningen *Munksjö-arbetaren* från box 285, 551 02 Jönköping. Bifoga 1 kr i frimärken för varje nummer. Därifrån kan Du också beställa utställningen gratis. Endast porto tillkommer.

Sista "klippet"...

Ja, vi lovar. Som framgår av nedanstående Myrdal-citat finns det ingen anledning att vidare kommentera denne publicistiske byldiot. Därtill har han gått för långt.

(Vi lurar på om vi inte i fortsättningen skulle kolla upp Sven Stolpe i stället).

"Det är inte av en slump jag skriver att det nu blivit viktigt att slå vakt om NATO och stärka NATO." "På 50-talet var det rätt att bekämpa NATO. På 60-talet var det rätt att kräva att NATO och Warszawapakten skulle upplösas. Idag är det rätt att kräva att NATO ska skyddas och stärkas."

Detta står att läsa i en tidning som har "antiimperialism" som motto... Ja, det är faktiskt FIB-kulturfronts julnummer, och då naturligtvis Jan Myrdals skriftställning.

Till Jan Myrdals senaste bravader hör att han föreläst för höga officerare inom försvaret och att han blivit intervjuad i ett "hemma hos"-reportage i Svensk Damtidning. Reportern fick idén till intervjun när hon såg honom i TV-programmet "Gomorrön Sverige" med Lennart Hyland... I intervjun säger Jan Myrdal bl a: "Barn nu för tiden är små monster som man inte kan ha i möblerade rum."

Monstret Jan Myrdal passar betydligt bättre i Svensk Damtidning än i FIB-kulturfront!

DE Vad kost

KOMMENTAR:

Sedan nedanstående skrevs har dom avkunnats i AD-målet mot de strejkande KF-arbetarna. Arbetarna fick hosta upp 300 kr var för sin "samlingsfarlighet". 300 spänn för mycket, men ändå ett hyggligt resultat för arbetarnas del om man jämför med KF:s ursprungliga krav. Dessutom avslöjade platschefen på KF-lagret i Luleå (i en intervju i Dagens Eko) att man i stort sett kommer att införa det lönesystem som de strejkande arbetarna krävt.

Enligt Dagens Nyheter den 24/12 skall åtalet mot Gunnebo-arbetarna läggas ner (fin julklapp, med andra ord).

Trots krisen och ökad aggressivitet från arbetsköparnas sida, verkar utvecklingen ändå bekräfta den LO-undersökning om vilda strejker, som dystert konstaterar att dessa lag- och avtalsstridiga aktioner generellt sett uppnår sitt syfte "till 80 procent".

VILDA STREJKER LÖNAR SIG!

KF:s LAGER, LULEÅ

Strejken i Luleå började efter ett sammanbrott i förhandlingarna om ett nytt lönesystem. Arbetarna hade lagt fram ett förslag, som innebar att det skulle finnas högst tre lönegrupper och att skillnaderna mellan grupperna skulle minska. Månadslön istället för premiedel, ingick också i förslaget. Företagets motbud innebar lönesänkning för många av arbetarna och att det skulle finnas fyra lönegrupper.

6 oktober började strejken och huvudkravet var att förhandlingarna om arbetarnas bud skulle återupptas. Den fjortonde kom förhandlingarna i gång och de strejkande återgick med krav på att ledningen skulle presentera ett godtagbart bud. På söndagen lade företaget fram sitt "nya" förslag, som i stort sett var likalydande med det tidigare. Efter ett stormötesbeslut återupptogs strejken och varade till onsdagen, då ett nytt stormöte beslöt om återgång.

Under strejken organiserade KF-ledningen strejkbryteri i stor skala. Privata åkare körde varor till butikerna och konsumaffärerna uppmanades att köpa varor från privata företag.

Arbetarna har fortfarande inte godtagit företagets lönebud, utan arbetar efter det gamla lönesystemet.

KF-arbetarna

Lars-Olof Hökdahl
Tunastigen 91
951 58 LULEÅ

pg 51 02 28 - 7850
Alf Roland Arnqvist

VILDA STREJKERNA är det i fortsättningen?

Arbetare från fyra företag har under hösten stämts inför arbetsdomstolen. Rättegångarna mot dem blir de första sedan "takets" på max 200 kr i böter togs bort. Som väntat har företagen krävt höga strejkböter i samtliga fall.

I spetsen för kravet på höjda strejkböter har "folkrörelseföretaget" KF i Luleå gått. Sexhundra spänn från varje strejkande vill KF-direktörerna ha. Och sedan KF jämnat vägen kom kraven riktade mot IMA-arbetarna på 900 kr/man och på Tarkettarbetarna på summa 1200 kr per strejkande arbetare. En liten nätt ökning från "takets" tid på jämnt tusenlappen i sistnämnda fall. Vad gäller den fjärde strejken, på Gunnebo bruk i Söråker, är bötesbeloppet ännu inte fastställt.

Dessa fyra strejker, liksom ett flertal andra som inte blivit anmälda till arbetsdomstolen, är svar på de usla avtal som arbetsköparna med fackets hjälp försöker pracka på arbetarklassen. Arbetsköparna är naturligtvis medvetna om att arbetarna inte kommer att acceptera reallönesänkningar utan vidare. De vet också att politikernas

vädjanden till arbetarnas "samhällsansvar" har en mycket liten effekt när pengarna knappt räcker till mat och hyra. Därför måste man ta till särskilda metoder för att hålla arbetarna på mattan. Det medel de har är den av sossarna sanktionerade arbetsdomstolen. Genom att sätta kännbara bötesbelopp, tror de att de kan stävja arbetarkampen.

Men en arbetarklass som kan bevittna hur den levnadsstandard de byggt upp under decennier håller på att vittra samman låter sig inte skrämmas till passivitet. Arbetarna på Tarkett, KF, IMA och Gunnebo Bruk står inte ensamma. Med klassolidariteten som vapen kan vi ta udden av arbetsköparnas offensiv. Faktum är att ett bra solidaritetsarbete för de åtalade arbetarna kan föra fram och utveckla en klassolidaritet som till och med är ett större steg framåt än de löneökningar kampen från början gällde.

Utveckla solidaritetsarbetet för de åtalade arbetarna!

Nej till strejkböter!

GUNNEBO BRUK, SÖRÅKER

Strejken på Gunnebo Bruk var även den ett resultat av förhållade förhandlingar. Arbetarna krävde 2:50 kronor utöver det centrala avtalet. Företaget gick inte med på några som helst lönehöjningar. Strejken bröt ut då bolaget meddelade att det inte ens fanns något utrymme för förhandlingar. Facket och företaget presenterade då ett bud som innebar att löneökningar inte kunde komma ifråga om det inte samtidigt skedde omfattande rationaliseringar, dvs avsked, permitteringar och ökad arbetstakt. Tidigare hade företaget sagt att ett lönelöft på 1:50 möjligen kunde diskuteras om 25 arbetare avskedades.

På ett stormöte förkastade Gunnebo-arbetarna företagets/fackets förslag. Samtidigt beslöt de att fortsätta strejken. Ledningen svarade då med att låsa fabriken, och SAF anmälde strejken till arbetsdomstolen. Arbetarna planerar också att lämna in en anmälan till AD, då de anser sig vara lock-outade.

Gunneboarbetarna

Strejkkommittén
c/o Hans Sundvall
Beckgatan 9E
860 35 SÖRÅKER

Bankgiro 1670-5246-022
Sundsvallsbanken

IMA-TVÄTTERIET, SUNDSVALL

IMA-arbetarnas kamp gäller en lönehöjning på 2:56 i timmen. Företaget har lämnat ett bud som ger 90 öre till chaufförerna och noll öre till de övriga anställda. Resultatet blev att alla anställda inledde en sittstrejk. Detta hände den femtonde september. Företaget svarade på strejken med att dels skicka den väntande tvätten till sina övriga anläggningar, dels genom att anmäla de strejkande till arbetsdomstolen.

På tvätteriet i Danderyd vägrade arbetarna befatta sig med tvätten från IMA, men inte i Örebro, där de anställda inget visste om strejken. Samtidigt hindrade facket och företagsledningen de strejkande att komma i kontakt med arbetarna i Örebro. Skyddsombudet på IMA deltog inte i strejken. Han jobbade t o m övertid och reste till råga på allt ner till Örebro för att hjälpa till med den tvätt hans arbetskamrater vägrade befatta sig med.

IMA-arbetarna

Gustaf Forsell
Lundbovägen 21A
852 46 SUNDSVALL

pg 94 14 75 - 6

TARKETT i RONNEBY

Den första oktober inledde arbetarna på Tarkett i Ronneby en strejk mot företagsledningens förslag om ny organisering av arbetet. Ledningens förslag gick ut på att ett femskiftssystem skulle göras om till treskift och att ett nytt bonussystem skulle införas. Arbetarna visade att treskift skulle innebära en lönesänkning med 400 kr i månaden och avsevärda försämringar av skiftet. Bonussystemet såg de som ett sätt att införa blandackord, vilket skulle medföra ökad stress och sämre arbetsförhållanden.

Strejken pågick en vecka och var framgångsrik på det sättet att beslutet om treskift skjöts upp. Arbetarna har också förklarat att de är beredda att gå ut i en ny strejk om företaget försöker införa det nya skiftschemat.

Tarkettarbetarna

Sonny Karlsson
Box 97
570 14 RONNEBYHAMN

Bankgiro 487-4905
Sparbanken

MOT ETT NYTT UNGDOMS- UPPROR?

"Det kommer att gå åt helvete med det här samhället när inte ungdomen vill jobba". Känns repliken igen? Vi har hört den ganska ofta. Men det senaste året har det blivit ganska tyst om arbetsskygga ungdomar. Istället hör man allt oftare: "Det går åt helvete med samhället när det inte ens kan skaffa jobb åt sina ungdomar".

Fast det är klart - det är i allmänhet *inte samma* människor som uttalar sig idag som för något år sedan. De som jämnt gnydde på lata ungdomar har tystnat, eller retirerat tillbaka till positioner som "det finns nog jobb om man bara är beredd att flytta dit dom finns", eller "nog fan finns det jobb, om man bara håller till godo med vad som helst". Men t o m det snacket blir lite ansträngt nu, när vi vet att somliga ungdomar sökt 50-60 jobb av alla möjliga och omöjliga slag utan att få napp någonstans.

Det går inte att tjafsa längre om bristen på "sammällsansvar" hos dagens ungdom. Det håller inte när inte samhället kan ställa upp ens för de ungdomar som är beredda att ställa upp för samhället. Ungdomar som inte begär något mer än vilket som helst jävla jobb, så att dom kan betala sin hyra, sin mat och sina kläder med pengar dom själva tjänat ihop.

Kanske är det ungdomens "adelsmärke" att få flytta och se sig omkring, som en byråkrat uttryckte det apropå ungdomsarbetslösheten i malmfälten. Men vart ska man ta vägen *idag*? Ska en hel generation sätta sig på planet till Sydney, Australien?

I det här landet går ca 80 000 ungdomar och väntar på ett riktigt jobb:

40 000 arbetslösa som är anmälda till AF;

12 000 som aldrig ens gått dit (Dom arbetskygga? Eller de totalt modlösa?);

34 000 på beredskapsarbete/AMS.

(De 25 000 förtidspensionerade (!) ungdomarna är redan ute ur leken)

Dessa 80 000 ska slåss om dom lediga jobben med ca 18 000 deltidssamarbetande ungdomar som vill ha heltid. Därtill med arbetslösa och undersysselsatta kvinnor, med medelålders

och äldre män som fått bomsen, med pensionärer som propsar på att få "gå över"...

Situationen börjar utveckla sig i en mycket, mycket farlig riktning. För det bestående, vill säga.

LIKADANT I HELA EUROPA

Men läget är inte unikt för Sverige. I själva verket går f n drygt 2 miljoner under 25 år, eller 40 % av det totala antalet arbetslösa i EG-området, omkring och driver under tilltagande bitterhet och resignation. Utanför EG, i Spanien, Portugal, Irland och Grekland, är situationen ännu värre. 2 miljoner arbetslösa i en "farlig" ålder är illa nog, men om några år ska alla de ut och söka jobb som föddes under den extrema "baby-boomen" under tidiga sextiotalet... Allt talar för att de två miljonerna kommer att vara minst fyra i början av 80-talet...

VARFÖR?

Ungdomsarbetslösheten beror inte bara på den kris som hela den kapitalistiska världsekonomin just nu är mitt uppe i. Den har förvärrat problemen, men de hade funnits där ändå. Kapitalismen är helt enkelt inte i stånd att med "normal" tillväxt ta emot alla nya ungdomskullar som söker sig ut på arbetsmarknaden. För det krävs alldeles speciella villkor. Endast under industrialismens ursprungsskede, under det tidiga 1800-talet, fanns det ett starkt "sug" efter ungdomlig arbetskraft som inte sökte sin grund i några extraordinära omständigheter. Därefter har ungdomsarbetslösheten "lösts" blott genom krig (tiotals miljoner unga män strök med i de bägge världskrigen), återuppbyggnad efter krigens förstörelse eller emigration, främst till Nord- och

Sydamerika och Australien.

Den invandring av arbetskraft till Europa som ägt rum de sista decennierna har varit en följd av efterkrigstidens "utbildnings-explosion", som höjt européernas krav på de arbeten de kunde tänkas vilja ta. Denna immigration är således inte ett resultat av brist på arbetskraft, utan på tillräckligt anspråkslös arbetskraft.

Idag slåss de unga européerna med pakistanner, araber och västindier om vilket skitknog som helst...

En annan intressant aspekt på den tidigare emigrationen är vilka karriärmöjligheter den kunde innebära, främst för unga män ur de något "bättre bemedlade" klasserna. De flesta västeuropeiska länder höll sig som bekant med kolonier. De bar alla upp en skock parasitära "administratörer", lyckasökare, militärer, farmare, missionärer, handelsfolk etc. från moderländerna, av vilka ett icke föraktligt antal var yngre män som inte kunnat få in en fot någonstans i etablissemangen "på hemmaplan". I synnerhet England och Frankrike fick ta emot hundratusentals av den sorten efter koloniernas s k självständighet.

Den här kategorin ungdomar har vanligtvis inga rötter i arbetarklassen men deras situation kan inte ses skilt från arbetarungdomens problem idag. Och detta på många olika plan.

Om man granskar de politiska omvälvningarnas historia, finner man att en starkt pådrivande kraft hela tiden varit ungdomar med en viss "bildning", som inte någonstans i det etablerade samhället fått utlopp för sin s k framåtanda. Det gäller såväl franska revolutionen 1789 som nazipartiets makt-

övertagande 1933. Det senare partiet visade en fantastisk förmåga att slamma upp inte bara de verkliga räskinnen, utan också "kreativa" förmågor som den stagnerade Weimar-republiken inte kunnat erbjuda annat än gatans soppkök...

Låt oss ett ögonblick lyssna på Bolognas "kommunistiske" borgmästare Renato Zangheri: "Dessa unga extremister speglar i allmänhet en kris inom befolkningens mellanskikt - från lägre medelklass upp till bourgeoisin, vars fäder varit framgångsrika men som betraktar sin egen framtid som ytterst osäker". Efter universitetsreformen 1969, som avlägsnade alla intagningspärar, driver det omkring ca 1 miljon s k studenter i Italiens universitetsstäder, av vilka endast en bråkdel bedriver - eller rättare: är i stånd att bedriva - några ordnade studier (universiteten är nämligen överfulla och föreläsningarna kaotiska).

När 40 000 "extremister" samlades i Bologna till ett slags landsmöte i september, kunde man läsa paroller som *RÖSTA INTE, SKJUT* på väggarna. Det är en falsk förtröstansfullhet att hoppas på att rabiata grupper med omedelbar väpnad aktion på programmet endast samlar några hundra virrhjärnor. Åtminstone inte i Italien. Alltmer desperata i sin livssituation, och utan närmare kontakt med det "riktiga" proletariatet, utvecklar vissa av dessa proletariserade barn av medelklassen tendenser som klart kan betecknas som rödfascistiska. Vissa talar öppet om statskupp; man orkar inte längre vänta på att arbetarna ska börja striden.

Samtidigt konkurrerar dessa "överkvalificerade" individer med arbetarungdomen om de jobb som finns att få. Akademiker tar plats som manschettproletärer, teknikerutbildade slåss om dom "bättre" arbetarjobben, ungdomar med gedigen verkstadsutbildning tar fullständigt okvalificerade påhugg, de från arbetarklassens lägre skikt kastas ner i modlöshet, kriminalitet och knarkmissbruk...

ETT HOPP - OCH EN FARA!

Denna utveckling kan väcka både förhoppningar och farhågor. Samtidigt som den innebär en klar höjning av arbetarklassens allmänna

bakgrund...).

Å andra sidan har vi sett mängder av exempel på hur ungdomar omvandlat sina *privata* ambitioner till *kollektiva* ambitioner, funnit den personliga karriärismen alltmer meningslös och istället börjat intressera sig för arbetarklassens och/eller mänsklighetens framtidskridande (i en eller annan ideologisk form). Vad som utmärkte det sena sextiotalets ungdomsuppror var bl a detta, att tiotusentals ungdomar i hela Europa vände ryggen åt de karriärmöjligheter *de faktiskt hade*, för att istället engagera sig i någon av de hundratals grupperingar (alltifrån grönavägenfantaster till marxister) som sökte förbättra de *allmänna* livsvillkoren, inte bara de högst privata.

Vi får sätta vårt hopp till att de uppriktiga världsförbättrarna ur medelklassens led kommer att dominera över dem som redan idag reserverat sig ett skrivbord i "arbetarstatens" administration... Och till att arbetarklassen själv har kraft att motstå klättermössens maskerade attacker mot den proletära demokratin.

VÄGRAR ANPASSA SIG

På något sätt verkar det som om det nya ungdomsuppror, som laddar upp sig för ett förödande utbrott i början av 80-talet, kommer att låna drag både av 30-talets arbetslöshet och av det sena 60-talets mer "ideologiska" revolt. Ty samtidigt med att miljoner ungdomar skriker efter jobb, skriker lika många som *har* arbete att de finner det fullständigt meningslöst och uselt betalt. *Det var inte det här vi ville med våra liv*, skulle Europas ungdom kunna skriva på sina pannor. Varifrån har de då fått dessa "överdrivna" krav? Varför kan de inte som foma tiders arbetarungdom hålla tillgodo med den sortens jobb som finns? Är de "bortskämda"?

För det första är det en myt att ungdomen någonsin på ett "naturligt" sätt inordnat sig i industrihelvetet. Tvärtom har ofta de äldre arbetarna haft ett sjå med att "disciplinera" sina unga lärlingar, en uppgift som inte borde ha varit deras utan arbets-

tal revolutionering av arbetets villkor övergick deras perspektiv (Ingen generation revolutionärer har ställt så höga krav på revolutionens *innehåll* som dagens).

EN "NY" UNGDOM

Men 70-talets ungdom skiljer sig ändå markant från tidigare generationer härvidlag. Dels handlar det om det tidigare ungdomsupprorets "arv", som även om det sloknat ut ändå kvarlämnat en allmän antipati mot "prylsamhället" och mot en livsrytm som innebär 8 timmars arbete - 8 timmars manipulerad fritid - 8 timmars orolig sömn inför nästa dag. Helt följdriktigt är det idag den ekologiska rörelsen nere på kontinenten som verkligen kan säga sig rekrytera stort bland 70-talets ungdom. De traditionella partierna betraktas som korrupta (enligt alla opinionsmätningar), inklusive de traditionella "kommunisterna", inte ens extremvänstern skördar några större framgångar i dessa led utom i Italien.

Men det handlar inte bara om detta. En annan, och kanske viktigare förklaringsgrund ligger i de *falska förväntningar* som utbildningsexpositionen under de senaste decennierna inympat i ungdomen, *även* stora delar av arbetarungdomen. En människas klassmedvetande är vanligen en produkt av vad hon är, men mycket ofta också en produkt av vad hon tror att hon *kommer* att bli, av vad hon förväntar sig av sin egen framtid.

SMÄRTSAMT UPPVAKNANDE

Medan arbetarklassen under 60-talet utgjorde en lika stor del av befolkningen som någonsin under 30-talet, bortdunstade den på något sätt som ideologiskt-kulturellt fenomen. En vansinnig föreställning om arbetarklassen som någon slags samhällelig restprodukt, en stam i utdöende, slog rot i många oupplysta hjärnor. Referensgruppen, "Svensson", "Meyer" och "Brown", blev istället portföljbäraren, tjänstemannen i bilkön på väg hem från kontoret. Idag kan vi le åt detta, när ständigt nya friställningar bekantgörs av bekymrade TV-reportrar, och låter den förut okunnige ana hur många arbetare det faktiskt finns. Men vi har ingen rätt att le åt ungdomars smärtsamma uppvaknande, när de slutligen kommer till insikt om att de aldrig kommer att sitta i en Volvo på väg från något kontor.

Hela deras utbildning, mer markant ju längre den fortskridit, har underblåst denna falska framtidsvision. Yrkesvägledarnas prat, föräldrarnas drömmier om barnet som "ska bli nåt", kamraternas storvulna planer, hela uppväxtmiljön har bidragit. Kvar blir en liten rädd och förvirrad individ som kastas mellan beredskapsjobb, svetskurser och tröstlöst bläddrande i platslistorna. Som undrar *vad i helvete som gick snett*.

Denna undran kan stå Europas regeringar dyrt. När sedan alla tidigare planer på att avskaffa värnpliktsförsvaret ute i Europa skrinläggs, med hänvisning till att lumpen iallafall håller unga män sysselsatta för en tid, finns alla förutsättningar för att en framväxande medvetenhet kan bli en *beväpnad medvetenhet*...

Vi går mot ljusa tider.

IS

I.S.

bildningsnivå, finns det därmed också en grogrund för en framtida arbetarbyråkrati. De karriärlystna småborgarungarna, nu iklädda blåställ, förvandlar en socialistisk revolution till en ny parodi a la östeuropa och etablerar sig själva som "upplýst ledning" (För att sedan vid högtidligare tillfällen skryta om sin egen "proletära"

köparens, *men som de tog på sig därför att de på något sätt accepterat att detta var det liv man skulle leva och som det gällde att anpassa sig till så snabbt som möjligt*. T o m sådana äldre arbetare som hoppades på och kämpade för en "arbetets republik" tog del i denna disciplinering, helt enkelt därför att en syn på socialismen som en to-

Den 12 april 1976 kom till Sverige en politisk flykting från Mexico, Tomas Okusono-Martinez. Ett år och fyra dagar senare, den 16 april 1977, förvisas Tomas från Sverige till Kuba, anklagad för att vara delaktig i den s k terroristaffären runt Norbert Kröcher. Till dags dato har dock inga som helst bevis eller indicier framkommit som kan binda Tomas till den s k terroristaffären. Varför utvisades Tomas? Vad får utvisningen för konsekvenser för de politiska flyktin-garna i Sverige? Vad planerar SÄPO? Innan vi närmar oss dessa frågor, låt oss se något på bakgrunden till Tomas' utvisning.

1968 var ett år av studentrevolter och mili-tant opposition i hela världen. Så också i Mexico. Vi kanske drar oss till minnes de polisaktioner som genomfördes i Mexico City i samband med olympiaden. Tomas deltog i studentrörelsen CNED och deras aktiviteter. Efter -68 fortsatte han med sin lärarutbild-ning. Han engagerade sig i arbetet med att bygga upp en lärarfackförening. Efter sin examen återvände han till sin hemstad Mon-terrey. Där aktiverade han sig i en vänster-organisation, som ansvarig för tryckeri-verksamheten. I samband med en polisaktion mot gruppen greps Tomas, fängslades och tor-terades.

Under hösten började Tomas studera svenska. Han gifte sig med sin svenska flickvän, med vilken han sammanbott sedan Osloresan. Tiden gick, och inget hände. Inget svar från in-vandrarverket, de hade ju så många anmälning-ar att behandla, Tomas' fall var "kompli-cerat"... och inte tänkte man då på att SÄPO sitter som remissinstans till invandrarver-ket.

"APRILSKÄMTET"

Den 1 april på morgonen knackar det på dörren

VARFÖR UTVISNING?

Ett svar på den frågan kan finnas i SÄPO:s begäran hos regeringen att ett antal latin-amerikanska organisationer ska föras upp på listan över "terroristorganisationer". Om MIR, ELN, m fl befrielseströrelser skulle räknas som terroristorganisationer, då finns det tusentals "terrorister" här i landet. Utvisningen av Tomas kan vara ett sätt från SÄPO:s sida att understödja sina krav på att listan över terroristorganisationer utökas.

TERRORISTAFFÄREN

I november -72 kapades ett flygblad av en grupp som inte hade något som helst samröre med Tomas' organisation. Kaparna krävde ett antal politiska fångar fria, däribland Tomas. Tomas, som i detta läge hade att välja mellan fortsatt tortyr eller frigivning, valde givetvis det senare. Planet hamnade på Kuba. Han deltog alltså *inte* själv i kapnin-gen, vilket felaktigt påståtts i massmedia.

1972-76 vistades Tomas på Kuba. Hans rörelse-frihet var, liksom för 100-tals andra poli-tiska flyktingar från Latinamerika, starkt begränsad. Han hade endast tillfälliga ar-beten, och fick aldrig politisk asyl. Inför hot om att återföras till Mexico, sökte och fick han utresetillstånd till *ett* land, Sverige, där han hade hört att politiska flyktingar var välkomna.

"FRISTAD" I SVERIGE

Den första tiden i Sverige hade han kontakt med Stockholms Flyktingråd, för att få hjälp med uppehållstillstånd o likn. Kontakten med Stockholms Flyktingråd (som Tomas delade med hundratals andra flyktingar) skulle visa sig bli ödesdiger ett år senare, då personer i Flyktingrådet åtalades i samband med den s k terroristaffären. Tomas upptäckte snart att Flyktingrådet inte kunde göra något för att hjälpa honom. Han fick istället hjälp av svenska vänner och av sin bror Jaime, som sedan 1970 bodde och arbetade i Danmark.

I slutet av maj -76 åkte bröderna till Oslo, då vissa kontakter där kanske kunde ordna något slags stipendium åt Tomas. I Oslo blev bröderna gripna på öppen gata och förda till förhör om alla papper som de bar på sig. Ef-ter sex timmar släpptes de med förklaringen att det varit ett misstag. Hädanefter märkte Tomas och Jaime att de ofta var skuggade. De blev helt naturligt oroad, och misstänkte att den mexikanska polisen kunde ha ett fin-ger med i spelet. Bröderna började vidta försiktighetsåtgärder. De skrev brev via be-kanta, ringde från telefonautomater osv.

till Tomas' och hans hustrus bostad. När man öppnar ränner poliser i skottsäkra västar med kulsprutepistoler in i lägenheten, helt i bästa "Katarina-Blum-stil". De två grips och förs till polishuset på Kungsholmen. Först där meddelas att Tomas omhändertagits enligt terroristlagens paragrafer, och hans hustru som misstänkt för sabotage. Efter 14 dagar släpps hon, medan Tomas utvisas till Mexico.

Samtidigt med gripandena i Stockholm anhålls Jaime i Köpenhamn, misstänkt för terrorism och spionage. Anhållandet av Jaime väcker stora protester, som förhindrar en utvis-ning i april. Hela sommaren fortsätter protesterna. Den 19 augusti, efter fyra och en halv månad i häkte, förvisas Jaime till Mexico, där han omedelbart grips av den mexikanska säkerhetspolisen.

Affären med Jaime tvingar justitieministern, Ola Möller, att avgå. I oktober kommer så riksåklagarens undersökning av fallet. Målet mot Jaime och hans vänner läggs ned i brist på bevis! Men då har Jaime redan utvisats till en mycket oviss framtid i Mexico!

VAR FINNS BEVISEN?

Om man granskar förundersökningsproto-kollen i samband med den s k terrorist-affären, finner man inte någonstans belägg för anklagelserna mot Tomas och Jaime. Ingen av alla dem som tillfrågats känner Tomas. Inga fingeravtryck eller annat material, som binder Tomas till gruppen kring Kröcher, har hittats. Men det finns hemligstämplat material som regeringen hänvisar till som grund för utvisningen.

Två journalister på Aftonbladet har grans-kat detta material, men inte heller där funnit något som binder Tomas vid något brott.

Ett annat svar står att finna i det kalla-kriget-tänkande som tydligen fröas inom SÄPO. Enligt artiklar i Aftonbladet tycks SÄPO se en världsomfattande konspiration: Baader/Meinhof-"Schakalen"-Latinamerikansk gerilla-Kuba-Moskva. Då skulle anklagelsen mot Jaime för spioneri för Kubas räkning passa bra in i bilden.

DEMOKRATISKA RÄTTIGHETER - BARA NÄR DET PASSAR

Enligt FN:s deklaration om mänskliga rättig-heter är envar "berättigad till rättvis och offentlig rannsaking inför oavhängig och opartisk domstol vid fastställandet av såväl hans rättigheter och skyldigheter som varje anklagelse mot honom om brott". Dessutom ska "Envar, som blivit anklagad för straffbar gärning, ha rätt att betraktas som oskyldig, tills dess hans skuld blivit lagligen fast-ställd vid offentlig rättegång, under vilken han åtnjutit alla för sitt försvar nödiga garantier".

Följdaktligen är Tomas och Jaime Okusono-Artinez oskyldiga. De har ju inte dömts av någon domstol, även om de i praktiken är dömda av de flesta massmedia.

Vi måste kräva att regeringarna återtar ut-visningsbesluten, att Tomas och Jaime får återvända, och om regeringen anser att den har några bevis, att den lägger fram dem i en offentlig rättegång.

Kraven på rätt till politisk asyl och rätts-säkerhet för våra utländska kamrater, gäller inte bara Tomas och Jaime, utan alla poli-tiska flyktingar!

O-n